

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1990 ΕΤΟΣ Μ' Ἀριθ. Φύλλου 835
Τιμή Φύλλου Αρχ. 50 Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΜΩΜΟΥ

Ἀνοίγοντας πολλές φορές, διά νά ἀναγνώσουμε λόγους Πανηγυρικούς τῶν Ἁγίων Πατέρων παρατηροῦμεν οὗτοι κάνουν χρῆσιν «πάλιν καί πολλάκις» διά νά ἐπισημάνουν τά θαυμαστά ἔργα τῆς Κυρίας Θεοτόκου ὡς ἐπίσης καί τῶν ἄλλων ἁγίων ἡρωϊκῶν μορφῶν τοῦ χριστιανικοῦ Πανθέου. Οὕτω καί ἐγώ ὁ ἐλάχιστος πρὶν ἀρχίσω νά γράψω ὠρισμένα διά τήν Κυρίαν Θεοτόκον ἅς ἐπαναλάβω ὅτι τά τυχόν γραφέντα ἤ μή διά μέσου τοῦ χρόνου δέν χάνουν καθόλου τήν πνευματικὴν των φρεσκάδα, ἔστω καί ἐπαναλαμβανόμενα.

Συνεπῶς ἅς θελήσωμεν ν' ἀναφέρωμεν ὀρισμένας ὑπερθέους ιδιότητας τῆς Παναχράντου ἐφ' ὅσον διανύομεν τὸν Αὐγουστον ποῦ ἡ 15ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἀναφέρει τήν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἀναφέρει Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, ἐνῶ, οὐσία, εἶναι ἡ Μετάστασις τῆς ἀγνῆς κόρης πρὸς τά Οὐράνια δώματα, τουτέστιν εἰς τὸν

Υἱόν της. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἶναι κατηγορηματικὸς ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς μεταστάσεως διότι εἶναι ἀδύνατον ἡ Κυρία Θεοτόκος νά ἐγνώρισεν φθοράν. Ὡς ἀφθορος μετέστη ἐκ τοῦ τάφου πρὸς Οὐρανὸν διότι κατὰ τὴν σεβαστὴν Παράδοσιν ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς μὴ εὕρισκόμενος κατὰ τὴν ἐκδημίαν της, ὡς οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, ἐζήτησε, ἀπὸ τριήμερον ἐκδημίαν τῆς Θεοτόκου, νά τὴν χαιρετήσῃ ἐν τῷ τάφῳ, ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος τό ἅγιον Σκῆνωμα τῆς Θεοτόκου εἶχε ἀναστηθῇ.

Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρουμε ὅτι τό γεγονός τῆς Κοιμήσεως ἔλαβεν χώραν κατὰ τὸν 59ον ἔτος τῆς ἡλικίας της εἰς τὴν Γεθσημανὴ τῆς Παλαιστίνης καί ὡς ἀναγράφει τό Δοξαστικόν τοῦ Μεγ. Ἐσπερινοῦ «θεαρχίῳ νεύματι» οἱ Ἀπόστολοι καί ἄλλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὡς Διονύσιος ὁ Ἀρειοπα-

γίτης, ὁ Ἅγ. Ἱερόθεος εὐρίσκοντο παρά τήν νεκρικὴν κλίνην της ψάλλοντες θεῖα ἄσματα καθ' ἃ «ἐδίδετο» ἐνῶ ἐκάστῳ παρά τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου. Ὑμνοὶ οἱ ἐκφωνηθέντες παρά τῶν Ἀποστόλων εἶναι πολὺ χαρακτηριστικοὶ καὶ πλήρεις κατανύξεως καὶ λατρείας. Ἐπ' αὐτοῦ θά παραπέμψωμεν τὸν ἀναγνώστην νά διαβάσῃ τὸν Λόγον τοῦ ἁγ. Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου διὰ νά ἀποκομίσῃ προσωπικά πνευματικὰ ὀφέλη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως.

Θά ἦτο εὐχὴς ἔργον νά κάνωμεν μνεῖαν τὸ ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐκοιμήθη πάμπτωχος ὅπως καὶ πτωχὴ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ διαβίωσίς της ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἀφῆκε εἰς δύο φίλες της χήρες τὰ δύο, πενιχρά της μαφόρια, τὴν μοναδικὴν κληρονομίαν ἐν τῇ Γῇ. Ὡς εἶναι γνωστὸν ἓνα μέρος τῆς ζώνης της εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Βατοπαιδίου Ἁγ. Ὁρους τὴν ὁποίαν κατηξιώθη ν' ἀσπασθῇ ὁ γράφων.

Δεύτερον χαρακτηριστικὸν σημεῖον ὅτι ἡ κυρία Θεοτόκος ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἀποστόλων ἔλαβεν κληρὸν νά κηρύξῃ ὄχι μόνον εἰς τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, Γαλατίας καὶ ἄλλων μερῶν ἀλλὰ ἡ ἀγιορεΐτικη παράδοσις τὴν θέλει νά ἐκλέγῃ ὡς κληρὸν τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἔκτοτε ὡς Ἐφορὸς αὐτοῦ ἐποπτεύει τὰ τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς συντηρήσεως τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες πιστεύουν ἀκραδάντως, ὅτι πολλὰς φορές εἰς στιγμὰς δυστυχίας καὶ λοιμοῦ «ἐπλήρη» ἡ Δέσποινα τὰ ταμεῖα τῶν εὐλογιῶν ὡς συμβαίνει μετὰ τὴν Πορταΐτισσαν τῆς Μονῆς Ἰβήρων, τὴν Παναγίαν Ἐλεούσαν τὴν Γερρόντισσαν καὶ ἄλλας. Ὁ βίος τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν διαπρεψάντων ἐν τῷ Ἁγ. Ὁρει εἶναι πλήρεις τοιούτων ὑψηλῶν ἐπεμβάσεων τῆς Θεοτόκου, καὶ ἄς κάνωμεν μόνον μνεῖαν τὰ τοῦ ὁσ. Γερωντίου τῶν Βουλευτηρίων τῆς Ἁγ. Ἀννης ποῦ ὁ ἴδιος ὁμιλῶν μετὰ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐν συνεχῇ διαλόγῳ μ' Αὐτὴν ὑποδείκνυεν εἰς αὐτὸν πῶς νά ζῆσιν ἐν μοναστικῇ στενότητι καὶ ὄχι «εὐθηνία ἱλασμών» καθ' ἃ ὡς ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ.

Ἀνατρέχοντας εἰς τὸ ἀπότερον παρελθὸν καλὸν θά εἶναι νά ἐντοπίσωμεν καὶ ὁρισμένα τινὰ λαμβάνοντα χώραν ἐν ταῖς ἡμέρας μας. Εἶναι ποτέ δυνατόν νά λησμονήσωμεν τὴν Εὐαγγελίστριαν Τήνου, τὴν Παναγίαν τῆς Πάρου, τὴν Παναγίαν τῆς Προυσιωτίσσης, Ἐλωνος, Παναγίας Μαλεβῆς κ.ἄ αἱ ὁποῖα διὰ χαριτοβρύτων δωρεῶν διαχέουν τὸ πανελλήνιον.

Ἀλλὰ ὁ γράφων εὐρισκόμενος πρό μερικῶν δεκαετιῶν εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μέτωπον ἦταν μετὰ αὐτῶν ποῦ ἐπέζησαν χάρις εἰς τὴν πίστιν του εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἡ ὁποία ὅπως ἀναγράφει ἡ πρόσφατος Ἱστορία κατηύθυνε τοὺς λίγους πολε-

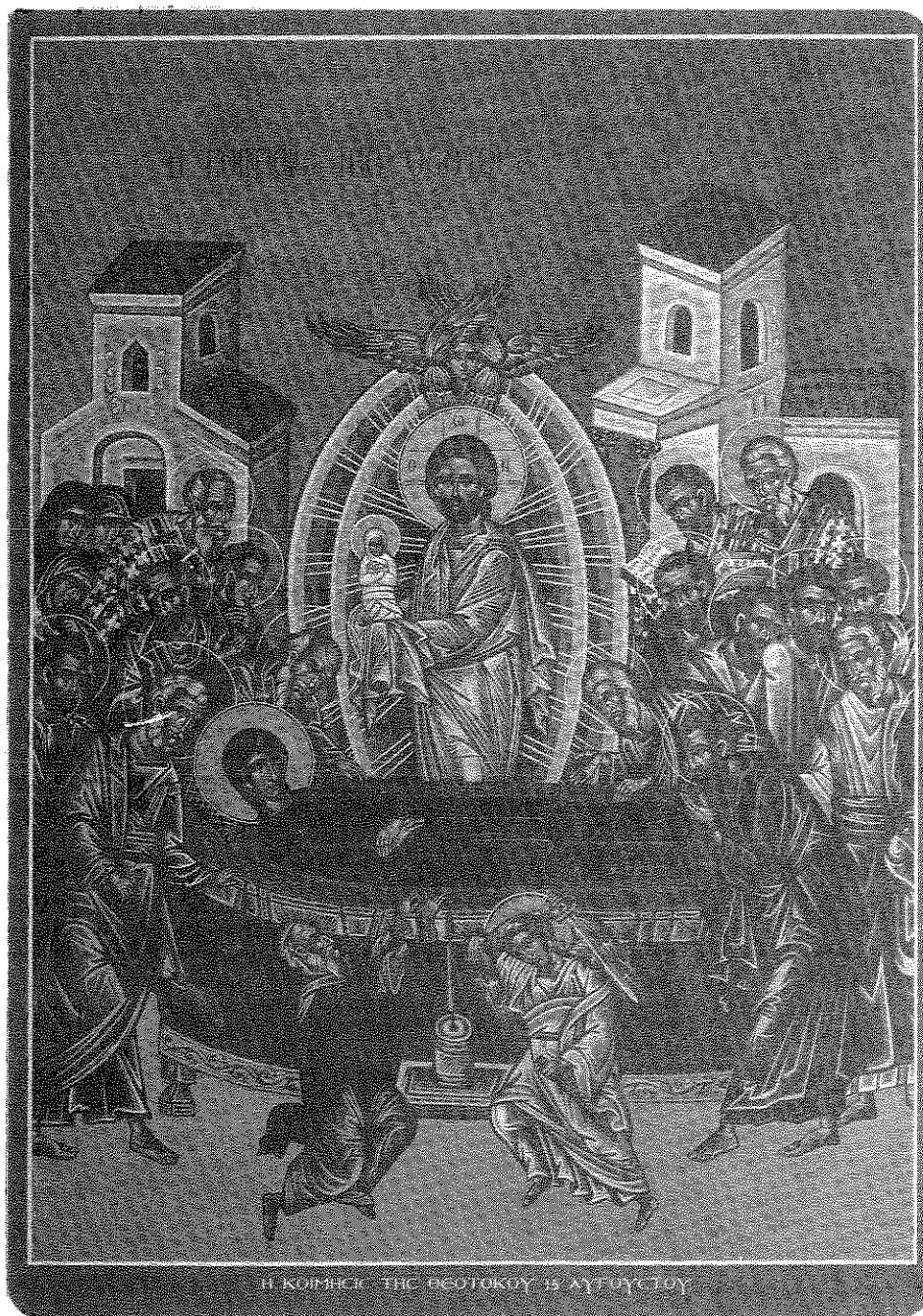
μοῦντας Ἕλληνας ἐναντίον πανισχύρων στρατιῶν τοῦ ἐχθροῦ. Οὕτω ἐνισχύεται ἡ πεποίθησις αὐτὸ τὸ ὅποιον ἀναγράφει ὁ Κύριος εἰς τὴν Πεντάτευχον ἓνας νά καταδιώκῃ δέκα ἢ ἑκατὸ ὅπως συνέβη μετὰ τὸν Κριτὴν Σαμψὼν ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ξηρὰν σιαγόνα ὄνου κατεδίωκε ὁλόκληρον στρατιάν τῶν Φιλισταίων.

Ἀλλὰ νομίζω καλὸν εἶναι νά ἐπικαλεσθῶμεν τὸν Ἱερὸν Νικηφόρον Θεοτόκην (18ος μ.Χ.) διὰ νά μᾶς ἐκθέσῃ περισσότερα γύρω ἀπὸ τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Αὐτὸ θά βοηθήσῃ πολλοὺς ἀναγνώστας:

«Ἦν μεγαλοφώνως τὴν ὕμνολογοῦσι· θάλαμῳ χρυσοπόρφυρε, τέμενος τιμαλφέστατον, τράπεζα ἀγλαόχρυσε, καθέδρα, ἀστραπηφόρε, παρθενίας κειμήλιον, ἀρετῆς δοχεῖον, θησαυρὸς τῆς χάριτος, τῶν ἀνθρώπων καύχημα, τῶν δικαίων ἀγλαΐσμα, τῶν ἁμαρτωλῶν προστασία, κυρία τῆς κτίσεως τοῦ οὐρανοῦ βασίλισσα, τῶν Ἀγγέλων πάντων ἐνδοξότερα, τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ καθαρωτέρα τῶν μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων τοῦ υἱοῦ σου παρηγορία· καὶ τί εἶναι ἐτοῦτο ὅπου σήμερον βλέπομεν ἡμεῖς οἱ ταπεινοί; ἀφ' οὗ ὁ μονογενὴς σου υἱὸς καὶ Θεὸς εἰς οὐρανοὺς ἀνελήφθη, ἐσὲ βλέποντες, δύναμιν οὐράνιον καὶ ἐλάφρῳσιν εἰς τοὺς κόπους μας ἐλαμβάνομεν· καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἀφήνεις ὀρφανούς; ὦ μήτηρ τῆς ζωῆς, ὦ κυρία τῆς κτίσεως, ὀρφανοὶ ἐμείναμεν ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου, ἄς μὴν μείνωμεν ὑστερημένοι ἀπὸ τὴν βοήθειαν καὶ σκέπην σου. Ἐπειτα τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ἀντάμα μετὰ αὐτόν ὁ μαθητὴς του, ὁ πολυθαύματος Ἱερόθεος, τῶν θεολόγων ἡ ἀκρότης, ἐξεστηκότες ἐκστάσει θεῖα, μετὰ ὕμνολογίαις θεολογικαῖς καὶ ἄρρηταις δοξολογοῦσι τὴν παναγίαν της κοίμησιν· συνδοξολογοῦσιν ἀντάμα μετὰ αὐτοὺς ὅλα τὰ ἀγγελικὰ τάγματα μετὰ φωναῖς οὐράνιαις, μετὰ ἡχους ἀγγελικούς, μετὰ ψάλματα θεϊκά. Ἡ Γεθσημανὴ δὲν εἶναι πλέον γῆ, ἔγινεν οὐρανός· ἡ κλίνη τῆς Παρθένου δὲν εἶναι πλέον κλίνη ἀνθρώπου, ἔγινεν θρόνος δόξης θεϊκῆς· συνδοξάζει τὴν μητέρα καὶ ὁ υἱός, ταῖς δοξολογίαις τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἀποστόλων δεχομένως, φῶς οὐράνιον ἀστράπτει, εὐωδία ἀνερμήνευτος ἐξέρχεται, δόξα Θεοῦ ὅλον τὸ ἀκήρατον σῶμα περικυκλῶναι· δὲν ἔβλεπαν πλέον σῶμα οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλ' ἓνα φῶς ὑπέρλαμπρον, καὶ μίαν δόξαν ἀστραπηφόρον καὶ ἀνεκλάλητον. Καὶ ἐτοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου εἶδεν ὁ Ἰεζεκιήλ· «Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου». Μετὰ τέτοιαν ὑπέρμετρον δόξαν λοιπὸν τὸ θεοδόχον καὶ ἀκήρατον σῶμα τῆς ἁγίας Παρθένου κηδεύσαντες οἱ θεοφόροι Ἀποστόλοι, μέσα εἰς τὸ

μνημείον τό περικλείουσι, καθώς ό 'Ιωσήφ καί ό Νικόδημος έσφάλισαν μέσα εις τόν τάφον τό θεϊόν σώμα του Θεανθρώπου 'Ιησοῦ. Μά, ὦ 'Απόστολοι, καί διατί κρύπτετε τόν θησαυρόν τής ζωής; διατί καλύπτετε τό φῶς του κόσμου; διατί μέ τόν λίθον του μνήματος σκεπάζετε τήν βασιλίσαν του οὐρανοῦ καί τής γῆς; Οἰκονομία είναι ἐτούτη του μεγάλου Θεοῦ, διά νά λάβη ή μητέρα ἐξαιρέσεις καί μεγαλεΐα, ὅμοια μέ ἐκεῖνα ὅπου ἔλαβεν ὁ μονογε- νῆς του Υἱός.

Ἐτούτη είναι μία δόξα καί ἐξαιρέσεις, τήν ὁποίαν τήν ἔλαβε μόνον τό τεθωμένον σῶμα του Θεανθρώπου 'Ιησοῦ· ἐτούτη είναι δόξα μεγαλύτερη ἀπό ὅλαις ταῖς δόξαις, ὅπου ἔλαβεν ή Θεοτόκος, νά ἀναστηθῇ προτήτερα ἀπό τήν κοινήν ἀνάστασιν, νά γένη ἄφθαρτος προτήτερα ἀπό τόν καιρόν τής ἀφθαρσίας, νά δοξασθῇ πρό του γέννη ή κρίσις καί ή ἐξέτασις, νά λάβη τήν ἀνταπόδοσιν πρό του νά ἔλθῃ ή ἡμέρα τής ἀνταποδόσεως, νά τιμηθῇ τέλος

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

πάντων μέ προνόμια ὁμοία μέ ἐκεῖνα τοῦ υἱοῦ της. Τρεῖς μοναχαῖς ἡμέραις τό σῶμα τοῦ υἱοῦ μέσα εἰς τόν τάφον σφαλισμένον, τρεῖς μοναχαῖς ἡμέραις τό σῶμα τῆς μητρός τοῦ Θεοῦ εἰς τό μνημεῖον κλεισμένον· μετά ταῖς τρεῖς ἡμέραις ἀνασταίνεται ὁ υἱός, μετά ταῖς τρεῖς ἡμέραις μεθίσταται εἰς τούς οὐρανοὺς τό σῶμα τῆς μητρός. Δόξα, ὁποῦ εἰς τήν μητέρα του μοναχήν ἦτον δίκαιον νά τήν δώσῃ, διὰ νά δείξῃ εἰς τόν κόσμον ὅλον, πῶς αὐτή εἶναι τό ἐξάαιρετον κτίσμα ἀπό ὅσα ἔχει ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ· διὰ νά φανερῶσῃ, πῶς αὐτή μοναχή δέν εἶχε χρεῖαν νά καρτερῇ τήν κρίσιν·, διὰ νά λάβῃ τόν βραβεῖο· διατί εἰς ὅλην της τήν ζωὴν δέν ἔπραξε ποτέ καμμίαν ἁμαρτίαν. Ἀνέβῃ λοιπόν εἰς τόν οὐρανόν ἡ πανακῆρατος κόρη Μαρίαμ, διὰ νά ἀπολαμβάνῃ τήν δόξαν τοῦ υἱοῦ της, τήν αἰώνιον καί παντοτεινήν· καί διὰ νά πληροφορηθῇ ὁ κόσμος ὅλος, πῶς ἀπό τήν γῆν εἰς τόν οὐρανόν ἐμεταστάθῃ, οἰκονομίαν μεταχειρίζεται ὁ Θεός πολλά θαυμαστήν.

Ἐκεῖνο τό μέσον μέ τό ὁποῖον ὁ Θεός ἐπληρόρησε τόν κόσμον, ὅτι ἀναστήθῃ ὁ μονογενής του Υἱός ἀπό τούς νεκρούς, ἐκεῖνο τό ἴδιον μεταχειρίζεται διὰ νά βεβαιώσῃ τόν κόσμον, πῶς ἡ μήτηρ τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ του μέ ὅλον τό σῶμα ἀνέβῃ εἰς τούς οὐρανοὺς. Δέν εὐρέθῃ ὁ Θωμᾶς, ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν τόπον, ὁποῦ ἦτον κλεισμένοι οἱ μαθηταί· «Θωμᾶς δέ, εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς»· δέν εὐρέθῃ πάλιν ὁ Θωμᾶς, ὅταν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι εἰς τήν Γεθσημανήν ἐκήδευσαν τό σῶμα τῆς παρθένου μητρός. Εἰς τήν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γυρεύει ὁ Θωμᾶς νά ἰδῇ καί νά ψηλαφήσῃ τόν ἀναστάντα, διὰ νά πιστεύσῃ καί νά πληροφορηθῇ· εἰς τήν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου γυρεύει ὁ Θωμᾶς νά προσκυνήσῃ τῆς Θεομήτορος τό σῶμα, διὰ νά λάβῃ χάριν καί ἁγιασμόν. Τό ἐπακούει τότε ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, παραστήνεται ἔμπροσθέν του, ψηλάφῃσέ μου, τοῦ λέγει, τήν πλευράν, διὰ νά πιστεύσῃ· βλέπει ὁ Θωμᾶς τόν ἀναστάντα, ψηλαφεῖ τήν πλευράν του, πληροφορεῖται, καί ἀντάμα μέ αὐτόν πιστεύει ὁ κόσμος ὅλος, πῶς ἀναστήθῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστός· πείθονται τώρα εἰς τόν Θωμᾶν οἱ ἄλλοι μαθηταί, ἀνοίγουσι τό μνημεῖον, διὰ νά λάβῃ τό ποθούμενον ὁ Θωμᾶς, μά μέσα εἰς τόν τάφον δέν εὐρίσκουσι πλέον τό θεοδόχον σῶμα τῆς Παρθένου, τήν ζώνην της καί τό φόρεμά της μόνον εὐρίσκουσι· πιστεύει εὐθύς ὁ Θωμᾶς, καί ἀντάμα μέ τόν Θωμᾶν ὅλη ἡ οἰκουμένη, πῶς ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι νεκρά εἰς τήν γῆν, ἀλλά τήν ἀνέστησε, καί εἰς τούς οὐρανοὺς τήν ἀνέβασεν ὁ παντουργέτης Θεός».

Δέν θά ἐπεκταθῶ περισσότερο ἐπὶ τῶν θαυμα-

στών ἔργων ποῦ ἐπιτελεῖ ἡ Παναγία μας ἀλλά θά προσφύγῃ στήν προσωπικήν ἐμπειρίαν ἑνός ἐκαστοῦ τῶν πιστῶν ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος εἶναι ἡ Πανσθενουργός εὐεργέτης ὁλόκληρου τοῦ ἀνθρώπου γένους.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ΕΤΟΥΣ 1991

Ἐντός ὀλίγου θά εὐρίσκωνται εἰς τὰς ἀποθήκας μας οἱ ἡμεροδείκται τοῖχου καί τσέπης 1991, ὅθεν παρακαλοῦνται αἱ Ἐκκλησίαι, αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ καί Ἰδιῶται νά μᾶς γνωρίσουν τηλεφωνικῶς ἀναλόγως. Σημειώσατε ὅτι ἡ ἀποστολή των θά γίνεται ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής.

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάννγγος 32 — Ἀθήναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμαὶς 700
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 40

Τιμὴ Φύλλου ὀρχ. 50

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΕΣ ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Τά τελευταία χρόνια παρατηρείται μία έντονη σπουδή, εις τήν δημιουργίαν θρησκευτικῶν Σωματείων εις τὰς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ. Αὐτή ἡ πρόοδος ἐνθουσιάζει κάθε γνήσιον χριστιανόν ποῦ ἀγαπάει τήν Ἐκκλησίαν του. Διότι θεωρεῖ ὅτι μέ ἀλματώδη ταχύτητα οἱ ἄνθρωποι ποῦ εὐρισκόντουσαν εις τήν πλάνην γνῶρiscαν τήν ἀλήθειαν καί ἀνεγνώρισαν τήν Ἐκκλησίαν τῶν Πατρῶν Παραδόσεων.

Συγχαίρουμε αὐτούς ποῦ συνέλαβαν τὰ σχέδια διὰ τοιαῦτα θρησκευτικά Σωματεία ἀλλά εὐχόμεθα δεόντως εις τόν Πανάγαθον Θεόν νά μήν ἐπιπέσουν εις προτεσταντικά συστήματα, ἀλλά τὰ σωματεία νά ἐλέγχωνται ἀπό τήν Ἐκκλησίαν.

Ἄς μήν ξεχνοῦν αὐτοί ποῦ τὰ ἱδρύουν (αὐτά τὰ Σωματεία) ὅτι καί ἄλλην ἐπωνυμίαν νά τοὺς δώσουν ὅτι εἶναι καί θά εἶναι πάντοτε Συνοικιακά. Πολλοί ἐκ τῶν μελῶν ποῦ ἀπαρτίζουν αὐτά τὰ Σωματεία κομπάζουν καί μεγαλορρηνοῦν γιά σχέδια ποῦ μόνο κανεῖς μέ μεγάλη καί πλουσία φαντασία μπορεῖ νά σχεδιάσῃ.

Τό κέντρον βάρους καί ὁ ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἴτε θέλουν εἴτε δέν θέλουν εἶναι τό Γενικόν Ταμεῖον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅπου ἐδρεύει εις τήν Κάνιγγος 32. Αὐτό τό Σωματεῖο καλύπτει νομικά τήν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον, καλύπτει τὰς πνευματικές καί ὑλικὰς ἀνάγκας διὰ δεδικαιολογημένων ἐξόδων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Εἶναι τό Σωματεῖον τό ὁποῖον διὰ τῶν ἐνεργειῶν του ἐπιτυγχάνει τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Αὐτά ἐν περιλήψει.

Ἀκούγονται διάφορες δυσάρεστες, κρίσεις διὰ τήν Διοίκησιν αὐτοῦ, μπορεῖ κάλλιστα ὅποιος θέλει, καί ὅταν θέλει, νά τό ἐλέγξῃ. Πολλοί δυσαρστοῦνται διατί δέν εἶναι μέλη αὐτοῦ.

Γνωστοποιοῦμεν, προτρέπομεν καί συμβουλεύομεν ὅτι ὅλοι οἱ Γ.Ο.Χ. μποροῦν νά εἶναι μέλη ἀφοῦ προηγουμένως ὑποβάλλουν αἴτησιν εις τό Διοικητικόν Συμβούλιον μέ μίαν ὑπεύθυνον δήλωσιν τοῦ Νόμου 105 ὅτι δέν εἶναι **γραμμένοι** ὡς μέλη ἐτέρου παραμφορῶς θρησκευτικοῦ Σωματείου. Αὐτά πρὸς γνῶσιν ὅλων τῶν δυσαρστημένων.

Μετ' ἀπείρων εὐχῶν καί εὐλογιῶν.

Διὰ τό Διοικητικόν Συμβούλιον

Ο Πρόεδρος

Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμίνας

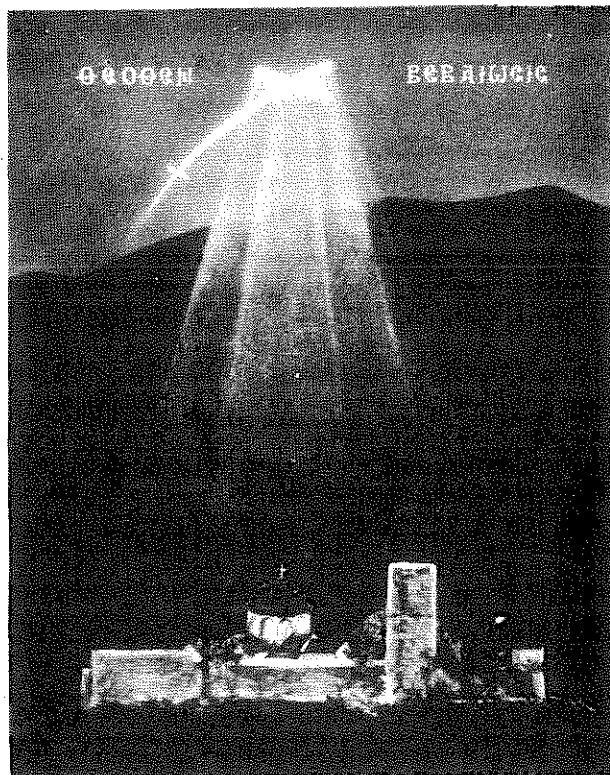
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Μετά τήν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου καί ἡμερολογίου (10-3-1924), οἱ μὴ ἀποσχισθέντες Ὁρθόδοξοι (χλευαστικῶς ἀποκαλούμενοι Παλαιοημερολογίται), ὑπὸ διωγμὸν εὐρισκόμενοι, συνεκentrώθησαν τήν νύκτα τῆς παραμονῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διὰ τήν κρυφὴν τέλεσιν ἀγρυπνίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ εις τὸ μονύδριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εις τὸ δρος τοῦ Ὑμητοῦ, ἀνωθεν τοῦ Χολαργοῦ.

Περί ὥραν 11.30 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐνεφανίσθη εις τὸν οὐρανὸν λευκότατος καί φαινότατος Σταυρός, καταυγάζων ΜΟΝΟΝ τὸ μονύδριον καί τὸν περίβολον αὐτοῦ, Δηλωτικὸν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νά ἀκολουθῶμεν τὸ Πάτριον παλαιὸν ἑορτολόγιον. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶδον ὄχι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι ἀλλὰ καί οἱ ἀστυνομικοί, οἵτινες κατέφθασαν διὰ νά διαλύσουν αὐτούς.

(Βλ. Ἐφημερίδα «Σκρίπ» 15/28 Σεπτεμβρίου 1925 τήν ἐπομένην τοῦ θαύματος).

Η ΑΠΟΤΟΜΗ ΤΗΣ ΤΙΜΙΑΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Είχα κατά νουν, κατά τό παρελθόν, νά συντάξω
όλίγα τινά δι' αὐτήν τήν μεγάλην ἐορτήν τῆς Χρι-
στιανοσύνης, τήν 29ην Αὐγούστου καθ' ἣν ἡ ἁγ.
Ἐκκλησία μας ὤρισε παντελῇ νηστείαν, θέτοντας
οὕτω πολύ ὑψηλά τό ἱστορικόν αὐτό γεγονός ποῦ
ἔλαβεν χώραν πρό 2.000 ἔτη ἀλλά, ἄλλα προεῖχον
καί δέν τό ἔπραττον.

Ἐορτάζων ὁ Ἡρώδης τά ὀργιῶδη γενέθλιά του
ἀπό μέθην μεγάλην, καί ἀφοῦ εἶδε τήν Σαλώμην
κόρην τῆς Ἡρωδιάδος νά χορεύῃ «ὀργιωδῶς» ἀπε-

φάσισε νά καρατομήσῃ, τόν ἐνυπάρχοντα κατά τὰς
ἡμέρας τοῦ Ἰησοῦ Ἰωάννην, τόν Πρόδρομον, διότι
ὁ τελευταῖος ἤλεγχε τήν παράνομον συμβίωσιν
τούτου μετά τῆς γυναίκος τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Θ.
Πρόδρομος δίκαιος καί ἐκτελεστής τῶν ἐντολῶν
τοῦ Θεοῦ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀκούῃ πῶς ἡ ἀρχουσα
τότε δυναστεία τοῦ Ἡρώδου εὕρισκετο εἰς τοιαύ-
την ἐξωφθαλμον διαφθοράν, τήν ἀμαρτίαν τῆς μοι-
χείας.

Ἐκατατομήθη ὁ ἅγ. Πρόδρομος διὰ τὸν ἔλεγχον αὐτόν καὶ ἡ χριστιανικὴ ἱστορία ἀνατριχιάζει ἀπὸ τὸ φρικτὸν ἐγκλημα τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.

Δικαίως τὸν ἀποκαλεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Γίγαντα, καὶ ὄντως ὁ θεῖος Πρόδρομος ὑπῆρξε ὁ μέγιστος τῶν Προφητῶν κατὰ τὴν Κυριακὴν Ρῆσιν. Ὁ Οὐρανὸς τὸν διάλεξε ὡς γνωστὸν, πρόδρομον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὑπῆρξεν καρπὸς ἐπαγγελιῶν τοῦ Οὐρανοῦ διότι ἤνοιξε τὰς στερωτικὰς λαγῶνας Ἰωακείμ καὶ Ἄννης.

Ἐλάχιστα πράγματα, γνωρίζομεν τὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας του ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι τακτικὸς ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἰουδαίων, ἀνδρωθεὶς, ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, τὸν βλέπομεν ἐν τῇ ἐρήμῳ προσευχόμενον καὶ ζῶν ἐνάρετον βίον ἐνδεδυμένον τρίχας καμήλου καὶ δερματίνην ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν, βαπτίζοντα εἰς τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα. Ἐξομολογοῦντο ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν διότι τὸν ἐγνώριζαν ὡς ἅγιον καὶ δίκαιον, ἐφ' ὅσον ἤλεγχε ἀφόβως τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Ὡς λαίλαπα, εἰς τὸ κήρυγμά του, κατηγορεῖ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους «Γεννήματα ἐχιδνῶν» καὶ ἐν ταυτῷ «κατεδείκνυε» τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον ὡς τὸν μόνον Κύριον ἐν τῇ Γῇ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνίκανος νὰ «λύσῃ» καὶ τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων Του. Τὰ πυρηνικά του κηρύγματα ἦσαν «μετανοεῖτε ἡγγικεν γάρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», καὶ ἐπειθοντο ἄρχοντες καὶ λαὸς καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ.

Δυστυχῶς, ὅλα αὐτὰ ἡγνοήθησαν ἀπὸ τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ὁποῖος τελικῶς ἐσταύρωσεν τὸν Κύριον τῆς δόξης.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τοιαῦτα ἐγκλήματα λαμβάνουν χώραν καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας, τὸ γεγονός τῆς ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου ὡς εἵπομεν, πρέπει νὰ κηρύσσεται ἀπὸ τοὺς ρήτορας τῆς Ἐκκλησίας διότι τὸ ἐγκλημα τῆς παρανόμου μοιχείας ἀπαντᾶται εἰς ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς Ὑψηλίου. Ὡς ἐξομολόγος, εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὰ ὧτα μου εἶναι ἐθισμένα μέ τὴν τοιαύτην προσβολὴν τῆς δημοσίας αἰδούς, καὶ καλούμεθα ἐμεῖς οἱ ἱερωμένοι νὰ μὴν ἀπέχουμε, πατάσσοντες τὴν ἁμαρτίαν αὐτήν, διότι γοργῶ τῷ βήματι, ἐρχεται ὁ Οὐρανὸς νὰ τιμωρήσῃ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοῦ μολυσμοῦ τῶν θαλασσῶν καὶ ποταμῶν, ὡς ἐπίσης τὴν στέρησιν τοῦ πολυτίμου ἀγαθοῦ ποῦ λέγεται ὕδωρ.

Ὁ χρόνος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθῶ περισσότερο ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλω νὰ τονίσω εἶναι ὅτι ὅλοι μας, μηδενὸς ἐξαιρουμένου νὰ ἀνακρούσωμεν πρῦμναν τοῦ σκάφους τῆς ζωῆς μας, ἐξομολογούμενοι, καὶ ἐνοοούμενοι μέ τὸ ἅγιον Μυστήριον τῆς θείας Μεταλήψεως. Χωρὶς αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ τύχωμεν τοῦ ἐλέους, ἔχοντας πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ τοῦ Κυρίου «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον», ἄλλως μᾶς ἀναμένει δικαία τιμωρία.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Μέ τὴν εἰσοδὸν μας εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χρόνου (ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτιῶνος) θεωροῦμε σκόπιμον ἡμεῖς οἱ φέροντες ἱερατικὴν ὑπόστασιν «ἀναγώμεθα» εἰς αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ὑμνολογία τὰ ἐκθειάζουμε καὶ μέ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας νὰ παρακαλοῦμε τὸν Κύριον νὰ στεφανώνῃ τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς Χρηστότητός Του.

Μ' αὐτὰς τὰς σκέψεις πιστεύομεν ὅτι ὁ Κύριος ἐπευλογεῖ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας του καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ «φαίνεται ἕως» διὰ τὴν ἡθικὴν ὑπόστασιν τοῦ λαοῦ ἡ ὁποία ἔχει ὑποστῇ σοβαρὸν κλονισμόν ἀκολουθοῦσα κατὰ πόδας αὐτὰ τὰ ὁποῖα μᾶς εἰσάγει ἡ Δύσις, δυστυχῶς. Ποῦ γραμματεὺς ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τοῦτο θ' ἀνεφώνῃ ὁ Θ. Παῦλος ὅταν εὕρισκετο μεταξὺ μας.

Καὶ ἐγὼ ὡς ἱερεὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ εὐρισκόμενος ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν «ἐπαφρίζουσαν θάλασσαν» τῆς ἁμαρτίας, σκέπτομαι σοβαρῶς καὶ μετὰ δισταγμοῦ παρακαλῶ τὸν Ὑψιστον νὰ μᾶς ἐνισχύῃ διὰ νὰ ἐλέγχουμε τὸν ἀπροσπέλαστον γενικὸν κανόνα, τῆς οἰκτρᾶς ἁμαρτωλότητός μας.

Ἀλλὰ ὡς τὸσον θὰ πρέπει νὰ προσέξουμε ἰδιαιτέρως ὅτι ὁ δυνατὸς Κύριος δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τὸ κύμα αὐτὸ τῆς διαφθορᾶς ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὸς οὗτος κατῆλθε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν ἁμαρτωλὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ μέγα ἐλεὸς Του (ἐφ' ὅσον εἰς τοὺς καθημένους ἐν χώρα καὶ οἰκῇ θανάτου ἐλαμψε τὸ ἅγιον φῶς Του). Αὕτη ἡ σκέψις μᾶς παρηγορεῖ καὶ ἂν ἀκόμη πλησιάζουν τὰ μέτρα τῆς «οἰκῆς θανάτου» ὑπάρχει περιθώριον

ἔστω καὶ χριστιανικῆς ἀναλαμπῆς, ἐφ' ὅσον «ἀπέ-
τάξαμε» τὸν Σατανὰ ἐν τῷ βαπτίσματί μας.

Ἐκθειάζω αὐτὸ τὸ γεγονός διότι, ὡς εἶπον ἀνω-
τέρω, ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία ἔχει κατακλύσει τὰ
πέρατα καὶ πολλές φορές φθάνει τὴν ἁμαρτωλό-
τητα τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρας.

Ἀλλὰ γράφοντας περὶ χρόνου καὶ τῶν συναφῶν
εὐλογιῶν ποῦ τυγχάνει τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ
τὸν Παντοκράτορα, ἐφ' ὅσον ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγ.
Συμεὼν τοῦ Στυλίου εἶναι συνυφασμένη μέ τὴν
ἐορτὴν τῆς Ἰνδίκτου ἃς παρατείνουμε ἐλαφρῶς
τὴν μικρὰν γραφὴν μας, καὶ ὁδηγηθοῦμε νοερῶς
εἰς τὸ τί διεκήρυξε διὰ τῆς ζωῆς του ὁ ὁσ. π. ἡμῶν
Συμεὼν καὶ νὰ τὰ ὑπογραμμίσουμε διὰ τοὺς φίλους
ἀναγνώστας τῆς Φωνῆς Ὁρθοδόξιας, ὅτι:

Α. Ἡ ἀπόλυτος ἀφοσίωσις τοῦ ἐορταζομένου ὁσ.
πατρὸς πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ὁλοκλη-
ρωτικὴ συνάφεια (διὰ τῆς προσευχῆς) πρὸς Αὐτόν
εἶναι ἓνα στοιχεῖον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τονίσωμε,
καὶ ἀπολύτου ἀγάπης τοῦ Ἑρῶντος πρὸς τὸν «Ἐ-
ρῶμενον».

Β. Ἡ νηστεία τοῦ ὁσ. πατρὸς Συμεὼν ἦταν τοιαύτη

ὥστε ἐλησμόνει ἐπὶ ἡμέρας νὰ γευθῇ ἔστω καὶ τὸ
ἐλάχιστον (ἄκρα τελειότης τῆς φιλοσοφίας τῆς
ἀσκήσεως), παρ' ὅλον ποῦ οἱ συνασκηταὶ του ἐχα-
ρακτήριζαν ὡς σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν τῆς ἀσκητικῆς
πολιτείας, ὁ Ὁσιος ἐπίστευε ἀκραδάντως πῶς ὁ
δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν ὡς Παντοδύναμος εἶναι ἰκανός
νὰ τὸν διαθρέψῃ.

Αὐταὶ αἱ δύο ὕψισται Ἀρεταὶ ἃς εἶναι ὁρόσημα δι'
ἡμᾶς ζῶντας εἰς τὸν 8ον αἰῶνα τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ
τάς μιμηθῶμεν διότι εἶναι ἐκεῖναι ποῦ δημιουργοῦν
ἄρρητον δεσμόν μέ τὴν Παναγίαν Τριάδα.

Ἀσφαλῶς θὰ ἐπιτύχωμεν τ' ἀνωτέρω διότι
πιστεύομεν εἰς τὴν θείαν εὐλογίαν ποῦ ἀπορρέει
ἀπὸ τὴν νοερὰν προσκύνῃσιν τῆς μορφῆς τοῦ
ὁσίου τοῦ περιγραφομένου ἐν εἰκόνι. Αὐτὰ τὰ δύο
διδάγματα ἃς ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας ἀγαπητοὶ ἀδελ-
φοί διὰ νὰ ἔχωμεν τὸν ὁσ. πατέρα Συμεὼν τὸν Στυ-
λίτην καὶ συμπαραστάτην ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου
Κριτοῦ.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἐπειδὴ ὁ μὴν Σεπτέμβριος ἐμφανίζει τὴν ἐπίση-
μον ἐορτὴν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ
Σταυροῦ τοῦ Κυρίου εἶναι ἀδύνατον νὰ παρέλθῃ ἡ
στήλη τῆς συνεργασίας μου μέ τὴν Φ.Ο. διὰ νὰ μὴν
ἐπισημάνω ὀρισμένα ἅγια χαρακτηριστικά τοῦ ὑπο-
ποδίου τῶν ποδῶν τοῦ Κυρίου Ψαλμ. 98.5 τὸ ὁποῖον
ἐν τῇ πανσθενῇ αὐτοῦ δυνάμει «φορτίζει» ὅλην τὴν
ἀτμόσφαιραν τῆς παναμώμου πίστεώς μας. Ἡ ἐμὴ
ἐλαχιστότης ὡς Ἀρχιερεὺς καὶ ἐπιφορτισμένος μέ
τὰ καθήκοντα τῆς ἱερατείας τοῦ Ἱ Ναοῦ Τιμίου
Σταυροῦ Ἀχαρνῶν ἃς τολμήσω μέ ταπεινόφρονα
γνώμην νὰ καταγράψω, ἔστω καὶ ἐπαναλαμβάνων,
ὀρισμένα ὑψηλὰ δυναμικὰ στοιχεῖα ἢ καὶ αὐτό-
χρημα δυνάμεις αἱ ὁποῖαι ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸν
Τίμιον Σταυρόν τοῦ Κυρίου ὅπου ἔτεινε τὰς πανα-
χράντους παλάμας ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Σύμπαντος
κόσμου.

Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ μέ βαθυτάτην
πεῖραν ὀρθοδόξου «διαγωγῆς» ἔχομεν ἐντοπίσει
ὀρισμένα ἐξωτερικὰ ἐμφανῆ φαινόμενα τῆς ὑψί-
στης δυνάμεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἀρχόμεθα
αὐτῆς «ταπεινῶ τῷ λόγῳ» νὰ τὰ περιγράψωμεν.

1. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου εὐρίσκεται ἐν τῇ Πεντα-
τεύχῳ τοῦ Μωϋσέως, δι' ἡμᾶς ἐμφανῶς ἐμφανιζόμε-

νος εἰς τὰς Καταβροσίας τῶν ἡμερῶν τοῦ Τιμίου
Σταυροῦ ὅτι Α) Ὁ Μωϋσῆς διαρρηγνύων τὰ ὕδατα
τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης θέτοντας καθέτως ἐπὶ ὀρι-
ζοντίας γραμμῆς τὴν ράβδον του ἐχάρασσε Σταυ-
ρόν. Β) Ὁ ἴδιος Προφῆτης εὐρισκόμενος εἰς τὰς
πρώτας ἡμέρας τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ
πορευόμενος ἐν τῇ ἐρήμῳ μὴ ὑπάρχοντος ἵχνος
ὕδατος διετάχθη ὑπὸ τὸν Ὑψιστον νὰ ρίξῃ ξύλον
εἰς τὰ ὕδατα τῆς Μερᾶς τὰ ὁποῖα ἐγλυκάνθησαν
καὶ ἐπότισαν ἀκούσατε τὸν ἀριθμὸν 1.500.000 ἀν-
δρῶν γυναικῶν καὶ τέκνων.

Γ.) Ὁ ἴδιος ὁ Μωϋσῆς πολεμῶν τὸν Ἀμαλὶκ ὕστερα
ἀπὸ ὀρισμένες δεκαετίες διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν
Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας ὅσαν ἐμάχετο ὁ λαὸς τοῦ
Θεοῦ ἐναντίον τοῦ Ἀμαλὶκ εἰς στιγμὰς κατὰ τὰς
ὁποίας ἡ στρατιὰ τῶν Ἑβραίων ἐκλονίζετο ἀπὸ
τοὺς ἀντιπάλους οὗτος ὁ Μωϋσῆς μέ τεταμμένας
παλάμας ὑποβασταζόμενος ἀπὸ τὸν Ἀαρὼν καὶ τὸν
Ὡρ ἐνίκα τοὺς ἐχθρούς. Δ) Ἄλλο σημεῖον ἐμφανές
ἐν τῇ Γραφῇ ἦτο πῶς οἱ 600.000 (ἐξ. ΙΒ. 37) τῶν Ἑ-
βραίων μαζί μέ τίς ἄλλες φυλές ἐβάδιζε τεσσαρά-
κοντα, ἔτη σταυροειδῶς διότι αἱ φυλαὶ οἱ «προσδιο-
ρίζουσαι τὰς διατάξεις» ἦταν ἄλλαι μέν ἐστραμμέ-

ναι πρὸς βορρᾶν ἄλλαι πρὸς νότον, ἄλλαι πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἄλλαι πρὸς δυσμὰς· οἱ ἐντρυφῶντες περὶ τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ φαινόμενον τῆς διαδρομῆς τοῦ Ἰσραὴλ διὰ μέσου τῆς ἐρήμου τὸ ἔχουν ἤδη διαπιστώσει καὶ θαυμάσει.

Ἄς μὴν προχωρήσουμε ν' ἀναφέρουμε καὶ ἄλλα

συγχωρέση τοὺς σταυρωτὰς Του, ἀλλὰ καὶ μέ τὴν χαρακτηριστικὴν κραυγὴν Του ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ ἐνηγκάλιζε ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νὰ τὴν σώσῃ.

Ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Σταυρωθέντα διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, νὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς, μεταξύ αὐτῶν

θαυμαστὰ σημεῖα τῆς Γραφῆς, διότι ταῦτα εἶναι ἐκφαντορικῶς πολλαπλάσια ἢ δὲ Καινὴ Διαθήκη εἶναι πλήρης εἰκονισμάτων τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, μόνον θέλω νὰ ἐπισημάνω πῶς ὁ Κύριος ἐν τῷ Σταυρῷ μέ ἡπλωμένος τὰς χεῖρας ἐζήτει ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Πατέρα Του ὄχι μόνον νὰ

ποῦ ἔτυχον παντελοῦς σωτηρίας.

Ἡ χάρις ἡ ἀπορρέουσα ἀπὸ τὸ θεῖον νικηφόρον καὶ ὑψιστον σύμβολον τοῦ Σταυροῦ νὰ μᾶς καταξιώσῃ ὅπως τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς μας τὸν διανύσομεν ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, ἀγωνιωδῶς ἐνατενίζοντάς Τον.

ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Νομοκανονικαί Παρατηρήσεις επί της αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου διά τούς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, περί καθαιρέσεως ἀπό τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος τῶν Μητροπολιτῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου, Δημητριάδος Γερμανοῦ, καί Ζακύνθου Χρυσόστομου, ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς.

Υπὸ Νικήτα Κ. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου
παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ Συμβουλίῳ
Ἐπικρατείας

I.

Ἀνεζητήσαμεν καὶ ἀνεύρομεν καταχωρισμένην ἐν τῷ Ὁρθοκ. Περιοδικῷ «Ἐκκλησία», (1935, σελ. 101-107) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2 τῆς 14-6-1935 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου διά τούς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς κατεδικάσθησαν ἐρήμην, κατὰ πλειοψηφίαν, εἰς καθαίρεσιν ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος κ.λ.π., οἱ Μητροπολίται πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, Δημητριάδος Γερμανός καί Ζακύνθου Χρυσόστομος, (οἱ ἀποτελέσαντες τὴν πρῶτην ἡγεσίαν στῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος), διὰ τὰ ἐν αὐτῇ φερόμενα ὡς διαπραχθέντα κανονικά ἀδικήματα.

Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης, ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς (προδικασία) παρατηροῦνται τ' ἀκόλουθα:

Κατὰ τον ΟΔ κανόνα τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων: «Ἐπίσκοπον κατηγορηθέντα ἐπὶ τινὶ παρὰ ἀξιοπίστων ἀνθρώπων, καλεῖσθαι αὐτὸν ἀναγκαῖον ὑπὸ Ἐπισκόπων, κἂν μὲν ἀπάντησιν καὶ ὁμολογήσῃ ἢ ἐλεγχθεῖ, ὀριζέσθω τὸ ἐπιτίμιον. Ἐάν δὲ καλυόμενος μὴ ὑπακούσῃ, καλεῖσθω καὶ δεύτερον, ἀποστελλομένων ἐπ' αὐτὸν δύο Ἐπισκόπων. Ἐάν δὲ καὶ οὕτω μὴ ὑπακούσῃ, καλεῖσθω καὶ τρίτον, δύο πάλιν Ἐπισκόπων ἀποστελλομένων πρὸς αὐτόν. Ἐάν δὲ καὶ οὕτω, καταφρονήσας, μὴ ἀπάντησιν, ἢ Σύνοδος ἀποφαινέσθω κατ' αὐτοῦ τὰ δοκοῦντα, ὅπως μὴ δόξη κερδαίνειν φυγοδικῶν». (Ι. Πηδάλιον, «Ἀστέρος», 1970, σελ. 99).

Κατὰ τὴν σαφῆ καὶ κατηγορηματικὴν διάταξιν τοῦ Ἀποστολικοῦ τούτου κανόνος, ὁ κατηγορούμενος παρ' ἀξιοπίστων προσώπων ἐπίσκοπος, καλούμενος εἰς ἀπολογία, ὑπὸ τῶν δικαζόντων τοῦτον Ἐπισκόπων, ἂν δὲν ἐμφανισθῇ δὲν δικάζεται ἐρήμην, ἀλλὰ καλεῖται διὰ δευτέραν φοράν, μέσω δύο Ἐπισκόπων. Ἐάν, πάλιν, δὲν ἐμφανισθῇ, πάλιν δὲν δικάζεται ἐρήμην, ἀλλὰ καλεῖται καὶ διὰ τρίτην φοράν. Καί, ἂν καὶ πάλιν, ἐξακολουθῶν ἀπειθῶν, δὲν προσέλθῃ, τότε δικάζεται ἐρήμην, ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, κατὰ τὴν κρίσιν ταύ-

της, διὰ νά μὴ νομίσῃ ὅτι ὠφελεῖται, διὰ τῆς φυγοδικίας. Δηλ., διὰ νά δικασθῇ τελικῶς ἐρήμην, καλεῖται τρεῖς ἐν ὅλῳ φορές, τὴν πρώτην, ἀπλήν, καὶ τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην μέσω δύο Ἐπισκόπων. (Ἴδε παραδείγματα ἐν Ποιν. Δικαίῳ τῆς Ἀνατολ. Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας Κ. Ράλλη, σελ. 549, ὑπόσημ. 1).

Καὶ ἐπιβάλλεται ἡ τοιαύτη αὐστηρότης ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς κλητεύσεως εἰς τὴν δίκην τοῦ κατηγορουμένου Ἐπισκόπου, ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, καθόσον ὁ Ἐπίσκοπος δὲν εἶναι ὁ οἰοσδήποτε κοινός ἐγκληματίας, ὁ ὁποῖος καλεῖται νομίμως ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου καὶ ἂν δὲν προσέλθῃ δικάζεται ἀμέσως ἐρήμην.

Ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει ἐπισκοπικὴν ἐξουσίαν (IMPERIUM EPISCOPELIS) Θεόθεν. Κατὰ δὲ τὸν Ζωναρᾶν, «το λῦειν καὶ δεσμεῖν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τοῖς Ἀποστόλοις δέδωκε· τύπον δὲ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων οἱ ἀρχιερεῖς πληροῦσι». (Π. Παναγιωτάκου, Σύστημα Ἐκκλ. Δικαίου κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἰσχύν αὐτοῦ, σελ. 81 καὶ ὑπόσημ. 1). Οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων.

(Ὁ παρεμφερὲς ΙΘ κανὼν τῆς ἐν Καρθαγὲν Συνόδου, σελ. 474, τυγχάνει δυσεφάρμοστος διὰ τὴν πολύπλοκον καὶ μακροχρόνιον προθεσίαν κλητεύσεως εἰς ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου Ἐπισκόπου. Ὁ ἀείμνηστος σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλ. Δικαίου, ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Κων. Ράλλης, τοῦ ὁποῖου ἡγήτησα νά διατελέσω μαθητὴς, οὐδόλως τὸν ἀναφέρει εἰς τὴν, περί ἐρμηνευτικῆς, παράγραφον 32, τοῦ περιπουδάστου συγγράμματός του).

II.

Ἐν προκειμένῳ, ὅμως, οἱ κατηγορούμενοι Μητροπολίται ἐκλητεύθησαν εἰς ἀπολογία ἅπασι μόνον μέσω τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, παρ' ἧς ἐκρα-

τούντο, ως προκύπτει εκ της καθαιρετικής απόφα-
σεως και δη εκ της γιγνομένης μνείας των ληφθέν-
των υπό του Συνοδικού Δικαστηρίου υπ' ὅψιν
πρός εκδίκασιν της υποθέσεως στοιχείων. (Ίδε την
ἀπόφασιν, ἐν στοιχ. 13-15), ἐπὶ προδήλῳ **ἀθετήσῃ** τοῦ
προμνησθέντος Ἀποστολικοῦ κανόνος.

Τό Συνόδ. Δικαστήριον ἐνήργησεν, ὡς ἀναφέρε-
ται ἐν τῷ διατακτικῷ ἀποφάσεως, συμφώνως τῷ
νόμῳ 5383/1932 «περὶ τῶν ἐκκλ. δικαστηρίων καὶ τῆς
πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», ὡς «ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἀνα-
γκαστικοῦ νόμου τῆς 12-6-1935». Οὗτος ἐξεδόθη ἐν
σπουδῇ εἰδικῶς διὰ τὴν δίκην τῶν Μητροπολιτῶν,
καταργήσας τὴν ἀποστολὴν ἐκτελέσεως τῆς ποι-
νῆς, ἣν ποινῆς, ἣν προέβλεπεν ὁ ν. 5383/32 ἐν τοῖς
ἄρθροις 129, ἐδ. 1, καὶ 135 αὐτοῦ.

Ἀξιοπρόσεκτον τὸ γεγονός: τὴν 12 Ἰουνίου ἐδη-
μοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημ. Κυβερνήσεως καὶ τὴν 14
Ἰουνίου ἐγένετο ἡ δίκη. Ὅποῖον, ἀληθῶς, δικτι-
κὸν μένος!!

III

Ἐνήργησε δηλ. τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον, κατ'
ἐφαρμογὴν τῶν νόμων τῆς πολιτείας καὶ οὐχί, ὡς
ᾤφειλε, τοῦ κανόνος τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τὴν
ᾤφειλε; Διότι, ἐν περιπτώσει **ἀντιθέσεως** τῶν
νόμων τῆς πολιτείας πρὸς τοὺς κανόνες τῆς Ἐκ-
κλησίας, **ἐπικρατέστεροι** εἶναι οἱ **κανόνες** τῆς Ἐκ-
κλησίας. Ἐάν δ' ἐφαρμοσθοῦν οἱ νόμοι τῆς πολι-
τείας, οἱ ἐναντιούμενοι πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανό-
νας, εἶναι ἀνευ κύρους καὶ ἰσχύος, διότι κύρος καὶ
ἰσχὺν ἔχουν **μόνον** οἱ ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ὅποιοι πρέ-
πει νὰ τηρῶνται **ἀπαρασαλεύτως**.

Οὕτω, ἐν τῷ Ἰουστινιανείῳ Κώδικι 1.2.12 ὀρίζε-
ται: «Προτάσσομεν δ' ἅμα ἵνα πάντες οἱ πραγματικοὶ
τύποι (Βασιλικάι διατάξεις), οἵτινες ἐναντίον τῶν ἐκκλη-
σιαστικῶν κανόνων... ἐξεδόθημεν **ἀργῶς**, τῆς ἰσχύος
αὐτῶν καὶ τοῦ κύρους στερούμενα». Καὶ ὁ Νομοκάνων
τοῦ Μ. Φωτίου, ἐν τίτλ. α, κεφ. β, διαγορεύει: «Οἱ
τοῖς κανόσι ἐναντιούμενοι πραγματικοὶ τύποι **ἄκυροι**
εἰσὶ». Ὁ δὲ Βαλσαμῶν ἐξηγῶν τοῦτον λέγει: «Οἱ μὲν
γάρ, ἡγουν οἱ Κανόνες, παρὰ βασιλέων καὶ Ἀγίων Πατέ-
ρων ἐκτεθέντες καὶ στηριχθέντες, ὡς αἱ θεῖαι Γραφαὶ
δέχονται. Οἱ δὲ νόμοι παρὰ βασιλέων μόνον ἐδέχθησαν ἢ
συνετέθησαν καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατισχύσουσι τῶν θείων
Γραφῶν, **μηδὲ τῶν Κανόνων**».

Ο Α' κανὼν τῆς Δ. Οἰκουμ. Συνόδου διακελεύει:
«Τοὺς παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων καθ' ἐκάστην Σύνοδον,
ἄχρι τοῦ νῦν ἐκτεθέντας, **κρατεῖν** δεδικαιώκαμεν». Καὶ ὁ
Β' κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου (Πενθέκτης, ἡ Τρούλ-
λου) διαγορεύει: «... Καὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέν-
τας **παρὰκαρτάειν** κανόνες, ἢ **ἀθετεῖν**». Καὶ ὁ Α'
κανὼν τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου: «Ἀσπασίως τοὺς
Κανόνες **ἐνστερνιζόμεθα** καὶ **ὁλόκληρον** τὴν αὐτῶν δια-
ταγὴν καὶ **ἀσάλευτον** κρατύνομεν. (Πρ. βλ. καὶ Η κανὼν

τῆς Γ' Οἰκουμ. Συνόδου. Ἰδε τὰς ὡς ἄνω Κανονικὰς καὶ
ἄλλας συναφεῖς διατάξεις εἰς Ἱ. Πηδάλιον, σελ. α - ακ. καὶ
Ἱω. Παναγοπούλου, Ἐκκλ. Δίκαιον - Μελέται, σελ. 382-
383 καὶ ὑποσημ. 1-3).

IV.

Οὕτω καὶ ὁ ἐφαρμοσθεὶς νόμος 5383/1932, ὀρί-
ζων ἐν ἄρθρῳ 45 αὐτοῦ, τὴν ἀπλῶς διὰ μίας καὶ
μόνης κλήσεως, μέσω τῆς Ἀστυν. Ἀρχῆς, ἐμφά-
νιση πρὸς ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου Ἐπι-
σκόπου εἰς τὴν δίκην, **ἀντιτίθεται** πρὸς τὸν προ-
μνησθέντα ΟΔ Ἀποστολικὸν Κανόνα, ρυθμίζονται
ὅλως ἄλλως τὴν διαδικασίαν ταύτην, ὡς προελέχθη
(τρῆς κλήσεις, τὴν πρώτην ἀπλὴν καὶ τὰς δύο ἄλλας,
μέσω δύο Ἐπισκόπων) καὶ εἶναι, ὡς πρὸς τὴν διάταξιν
ταύτην, ἀνευ κύρους καὶ ἰσχύος, κατὰ τὰς προανα-
φερθείσας κανονικὰς διατάξεις.

Καὶ **ἀθετηθέντος** τοῦ μόνου ἰσχύοντος Ἱεροῦ
τοῦτου Κανόνος, ἔχοντος, καὶ οἰκουμενικὸν κύρος,
λόγῳ τῆς ἐπικυρώσεώς του ὑπὸ τῆς ΣΤ' Οἰκουμ.
Συνόδου (καν. Β), ἡ ἐπιβληθεῖσα ἐρήμην ποινὴ
καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος
κλπ., εἰς τοὺς Μητροπολίτας πρ. Φλωρίνης Χρυσο-
στόμου, Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ Ζακύνθου
Χρυσοστόμου, **ἀντικανονικῶς** κλητευθέντας εἰς
τὴν δίκην, τυγχάνει **ἄκυρος** καὶ **ἀνύπαρκτος**.

Ἐντεῦθεν καὶ ὁ ἀναγκαστικὸς νόμος, ὁ τροπο-
ποιήσας τὸν ν. 5383/32, τυγχάνει **ἀνευ ἀντικειμέ-
νου**, ἀφοῦ ἡ καθαιρετικὴ ἀπόφασις, (ἥς ... προητοι-
μάσας τὴν κατάργησιν τῆς ἀναστολῆς!!). ἀντικανονικῶς
ληφθεῖσα, ἐξ ἀποφάσεως διαδικασίας κλητεύσεως
εἰς τὴν ἐρήμην δίκην, τυγχάνει **ἄκυρος** καὶ **μηδέ-
ποτε ὑπάρξασα**.

Καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ αἱ **τελεσθεῖσαι** ὑπὸ τῶν
**ἀντικανονικῶς καὶ ἀκύρως καθαιρεθέντων Μητρο-
πολιτῶν ἱεροπραξίαι καὶ χειροτονίαι τυγχάνουν**
κανονικαὶ καὶ ἔγκυραι.

(Εἰς τὸ προσεχές φύλλον, το Β' (τελευταῖον) καὶ πλέον
ἐνδιαφέρον μέρος τῆς Διατριβῆς).

ΕΥΧΑΙ

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει εἰλι-
κρινῇ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐορτάζοντα
Ἀντιπρόεδρον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκ-
κλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Φθιώτιδος καὶ
Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικον καὶ αἰτεῖται παρ'
αὐτοῦ τὰς εὐχὰς του διὰ τὴν ὑλικὴν καὶ ἡθι-
κὴν πρόοδον τοῦ Ταμείου. Ἡ συμπαράστα-
σις τοῦ Ἀντιπροέδρου εἶναι πάντοτε ζωηρά
καὶ ἀκμαία καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ μακροήμερου-
σιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος μας.

Ἱστορικά Τό «ΑΒΑΤΟΝ» Τοῦ Ἀγίου Ὁρους

ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτη Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης κ.κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ
(Συνέχεια)

Τά παραπάνω παρέθεσα, ὅπως καταλάβετε, γιά πληρέστερη κατανόηση τοῦ θέματος τῆς μελέτης μας.

Θεωρῶ σκόπιμο ν' ἀναφερθῶ μέ λίγα λόγια στή λέξη «ἄβατος», καί μετά στό Ἄβατο τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

«Ἄβατος» Ἑτυμολογία καί σημασία.

Ἡ λέξη ἄβατος εἶναι σύνθετη ἀπό τό στερητικό α καί τό ἐπίθετο βατός, πού εἶναι παράγωγο τοῦ ρ βαίνω.

Τό ἐπίθετο λοιπόν ἄβατος - η - ον, σημαίνει αὐτό πού δέν εἶναι βατό, δηλαδή αὐτό πού δέν περνιέται, πού δέν διαβαίνεται. Μέ μία λέξη σημαίνει ἀπάτητος, ἡ ἀπλησίαστος.

Ἄβατον (Θρησκευσιολογία).

«Αἱ κατά καιρούς θρησκείαι ὅλων τῶν λαῶν καθιέρωσαν ὠρισμένους χώρους, ὅπου δέν ἤδυναντο νά πλησιάσουν, οἱ ἀλλόθρησκοι, ἀλλά οὔτε καί τό πολύ πλῆθος τῶν πιστῶν. Οἱ χώροι αὐτοί, ὅπου ἐφυλάσσοντο τά κειμήλια, τά ἀρχεῖα καί τά μυστικά τῆς λατρείας, ἐλέγοντο «ἄβατα» ἢ ἄδυτα ἢ καί «Ἁγία τῶν Ἀγίων».

α. Εἰς τοὺς Ἕλληνες

Στούς Ἀρχαίους Ἕλληνικούς χρόνους τό «ἄβατον» ἀποτελεῖ θεσμόν ὄχι μόνον στή δημόσια θρησκεία, ἀλλά καί στήν ἰδιωτική λατρεία, ἐπίσης δέ καί στά πλαίσια τῆς πολιτικῆς καί ἐθνικῆς συνειδήσεως. Ὑπῆρχε δηλαδή ἡ λεγόμενη «ἄβατος Ἑλλάς», ἀποτελούμενη ἀπό τόπους ἐθνικά ἱερούς, ὅπως οἱ Δελφοί, ἡ Ὀλυμπία οἱ χώροι ὅπου συνήρχοντο οἱ Ἀμφικτυονίες, ἡ συναντῶνταν οἱ πρέσβεις, καί ὅπου ἀπαγορεύονταν ἡ διεξαγωγή πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἰδιωτική λατρεία τό κάθε ἐλληνικό σπιτί εἶχε δύο οἰκογενειακά ἱερά. Τό ἓνα ἀπ' αὐτά ἦταν ἡ γνωστή ἐστία, ὁ οἰκογενειακός δηλαδή βωμός, γύρω ἀπό τόν ὁποῖο μαζεύονταν ὅλοι τοῦ σπιτιοῦ μέ ἐπικεφαλῆς τόν οἰκογενειάρχη, γιά νά προσευχηθοῦν ὄχι μόνον στίς γιορτές, ἀλλά καί κάθε πρωί στοὺς προγόνους καί νά προσφέρουν σ' αὐτούς τά τακτικά «πρόσφορα» (μέλι, γάλα, ψωμί κ.λ.π.).

Τό ἄλλο ἦταν τό ἀπλησίαστο, οἰκογενειακό ἱερό, τό «ἄβατον» τῆς οἰκογενειακῆς στέγης πού λεγό-

ταν «ἄβατον», «λέχος», δηλαδή «ἀπλησίαστο κρεβάτι», ἡ (ἐλλείψει ἐπίπλου) ἀπλησίαστο στρώμα. Ἦταν δηλαδή τό πατρογονικόν κρεβάτι τό ὁποῖο ἄλλοτε χρησιμοποιοῖτο σάν «γαμήλιο λέχος», ἡ ἀκριβέστερα σάν νυφικό κρεβάτι, πού δέν ἔπρεπε νά μολυνθῇ ἀπό μοιχεία καί, ἄλλοτε σάν «προτάφιον λέχος» δηλαδή οἰκογενειακό νεκροκρέβατο.

Ἐκεῖνος πού θά μόλυνε τό «ἄβατον λέχος» ἦταν «λέχριος βέβηλος» δηλαδή ἄνθρωπος ἐλεεινός καί ἀνυπόληπτος καί ἡ βεβήλωση προκαλοῦσε «λέχρων ἄγος».

Στή δημόσια λατρεία «ἄβατον» λεγόταν τό τμήμα ἡ τό διαμέρισμα τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν, ὅπου μόνον οἱ ἱερεῖς εἶχαν τό δικαίωμα νά μπαίνουν. Στό ἄβατον τῶν ναῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπως καί στό περίφημο ἄβατο τῆς Ἐπιδαύρου (ὅπου βρίσκονταν τό ξακουστό Ἀσκληπιεῖον) ἐποποθετοῦντο ἀσθενεῖς τοὺς ὁποίους ἐπισκέπτονταν, περιποιοῦνταν καί ἐθεράπευαν οἱ ἱερεῖς - ἱατροί, ἡ ὅπως πιστεύονταν καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Ἀσκληπιός.

Τέλος γιά τό ξακουστό ἄβατο τῆς Ρόδου, ὁ Βιτροῦβιος (ἀρχιτέκτονας καί συγγραφέας Ρωμαῖος τοῦ 1ου π.Χ. αἰῶνα) μᾶς πληροφορεῖ πῶς ὅταν ἡ βασίλισσα Ἀρτεμισία ἀδελφή καί γυναῖκα τοῦ Μαυσώλου, ἡγεμόνα τῆς Ἀλικαρνασοῦ, χήρευσε καί μέ ἀντεπίθεση κυρίευσε τήν Ρόδο, γιά νά ἐκδικηθεῖ τοὺς Ρόδιους, ἔστησε σάν τρόπαιο, ἓνα μεγάλο ὀρειχάλκινον ἄγαλμα. Τό ἄγαλμα αὐτό παρίστανε δύο γυναῖκες, ἀπό τίς ὁποῖες ἡ μία ἦταν ἡ Ρόδος καί ἡ ἄλλη ἡ ἴδια ἡ Ἀρτεμισία, πού μέ πυρωμένο σίδερο ἀποτύπωνε στό μέτωπο τῆς Ρόδου τά στίγματα τῆς δουλείας.

Παρ' ὅλα αὐτά καί μετά τό θάνατο τῆς Ἀρτεμισίας οἱ Ρόδιοι δέν κατέστρεψαν τό ἀτιμωτικό γι' αὐτοὺς ἐκεῖνο μνημεῖο, γιατί τά τρόπαια ἐθεωροῦντο ἱερά καί ἀπαραβίαστα τότε. Ἐκτίσαν λοιπόν ἓνα πελώριο κτίριο, τό ὁποῖο ὠνόμασαν ἄβατο, γιατί κανεῖς δέν θά ἔμπαινε ἢ θά κατοικοῦσε σ' αὐτό καί τοῦ ὁποίου μόνος σκοπός ἦταν νά ἀποκρύπτει τήν ὀδυνηρή θέα, τοῦ τρόπαιου τῆς γυναῖ-
κας πού τοὺς ὑποδούλωσε.

β. Στήν Αίγυπτο

Σέ κάθε Αιγυπτιακό Ναό υπήρχε καί τό ἄβατο του, ὅπου ἔμπαιναν μόνο ἱερεῖς ἢ ἔβαζαν, τοὺς ἐπίσημους νεκρούς. Ἐπίσης ἄβατο ἐθεωρεῖτο καί ἐλέγετο ἓνα νησί στό Νεῖλο, πού κατά τόν Λουκιανό καί τόν Ρωμαῖο Σενέκα ἐβγαζε πολλοὺς παπύρους (ἡ παραγωγή παπύρων ἦταν κρατικό μονοπώλιο κερδοφόρο καί σπουδαῖος συντελεστής στήν ἐξωτερική πολιτική τῶν Φαραώ).

Τό νησί ἀναγνώρισαν πρῶτοι οἱ περίφημοι Αἰγυπτιολόγοι Γάλλοι ὁ Λετρόν καί ὁ Σαμπολιού. Στίς δέ ἀνασκαφές βρέθηκαν οἱ τάφοι τῆς θεᾶς Ἰσιδας καί τοῦ Θεοῦ Ὁσιρι πού τοὺς φρουροῦσαν ἀκοίμητοι φρουροί ἱερέων.

γ. Εἰς τοὺς Ἑβραίους

Στό περίφημο ναό τοῦ Σολομῶντα στά ἅγια τῶν Ἀγίων, στό φοβερό ἄβατο, τό «κωδὲς κωδασείμ»,

ἔμπαινε ὅπως εἶναι ἄγνωστο, μόνο ὁ ἀρχιερέας τό χρόνο μιά φορά, στή γιορτή του ἐξιλασμοῦ (κιπούρ).

Ἀμέσως μέ τήν εἴσοδό του τοποθετοῦσε πάνω στό ἱλαστήριο χρυσό θυμιατήρι καί κατόπιν ἐξακρίβωνε πῶς βρίσκοταν ἄθικτα τά πάντα τά ἱερά ἀντικείμενα. Ἐπειτα ράντιζε μέ τά δάκτυλά του τρεῖς φορές τήν κιβωτό ὁλόκληρη, μέ αἷμα θυσιαζομένων ζώων, καί ἔπεφτε καταγής πρηνῆς (μπρούμυτα), προσευχόταν γιά τήν συγχώριση τῶν προσωπικῶν του ἁμαρτιῶν καί τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ Ἰσραήλ, καί τέλος ἐβγαίνει χωρίς νά στρέψει τά νῶτα του πρὸς τήν κιβωτό. Ἡ θύρα ἐκλείνει ἀμέσως καί ἔπεφτε ἐκ νέου τό καταπέτασμα μέχρι τοῦ «Κιπούρ» τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ἡ γιορτή αὐτή τοῦ ἐξιλασμοῦ ἦταν ἡ μεγαλύτερη τῶν Ἑβραίων.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

**ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΝ**

Μέ κάθε ἐκκλησιαστική τάξη καί βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια ἐωρτάσθη καί ἐφέτος ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στόν ὁμώνυμο περικαλλή καί ἀνακαινιζόμενο Ἱερό Ναό Πειραιῶς.

Προεξάρχων τῆς πανηγύρεως ἦτο ὁ ἐπιχώριος Μητροπολίτης Ἅγιος Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ.κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ/των Ἀγ. Ἀρχιερέων Χίου κ. Στεφάνου καί Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, συμπάρισταντο αὐτῶν δέ οἱ πανοσιολ. ἀρχ./ται π. Μεθόδιος Δεσποτίδης, π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, π. Νεκτάριος Δικαῖος, π. Δαμασκηνός Παπαμάρκου, οἱ ἱερομον. π. Παχώμιος Χεῖλαρης καί π. Μακάριος Πίκιος καί οἱ πρωθιερεῖς π. Γεώργιος Σμυράκης, π. Καλλίνικος Μουράτογλου, π. Ἀναστάσιος Μπέσης, π. Ἰωάννης Μουρίκης.

Τόν πανηγυρικό Ἑσπερινό καί τήν λιτάνευσιν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης ἐτίμησαν οἱ ἀξιότιμοι κ.κ. Ἡλίας Βουγιουκλάκης καί Βουτσινᾶς ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς, τῆς λιτανευ-

τικῆς δέ πομπῆς προπορεύονταν ἡ φιλαρμονική μπάντα τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος.

Τήν Κυριώνυμον ἡμέραν προεξάρχων ὁ Ἅγιος Πειραιῶς μετά τῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἐτέλεσε τήν θεῖαν λειτουργίαν. Ὁ Πανοσιολ. ἀρχ/της π. Νεόφυτος ὡς κύριος ὁμιλητής τῆς ἡμέρας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἀναφερθεὶς εἰς τήν Προστάτιδα καί Ἀρωγό τοῦ ἔθνους μας Ὑπεραγία Θεοτόκο καί τήν δαψιλὴ τῆς χάριν καί προστασίαν τῆς, πλῆθος δέ περιουσίῳ τοῦ Κυρίου λαοῦ συνέρρεε ἵνα προσκυνήσῃ τήν Μεσίτριαν τοῦ κόσμου Ὑπεραγία Θεοτόκο εἰς ὅλας τὰς πανηγυρικές ἀκολουθίας.

Ἄξιος ἐπαίνου τυγχάνει ὁ ἀκάματος καί κατά πάντα ἄξιος πανοσιολ. ἀρχ/της π. Γερόντιος Λουδάρος ἱερατικός προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ διὰ τήν ἀρτίαν διοργάνωσιν μιᾶς τέτοιας πανηγυρικῆς ἱερᾶς πανδαισίας.

**ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΑΙΓΑΛΕΩ**

Πανηγυρικῶς ἐωρτάσθη ἡ θεία Μεταμόρφωσις εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Αἰγάλεω.

Ἐψάλῃ πανηγυρικός ἑσπερινός προεξάρχοντος

του οικείου Μητροπολίτου Πειραιώς καί Σαλαμίνας κ. Γερωντίου συμπαραστατούμενου υπό του Σεβ/του Μητροπολίτου Εύριππου καί Εύβοίας κ. Ίουστίνου, μέ συμμετοχήν του π. Γερωντίου Λουδάρου, π. Νεκταρίου Δικαίου, π. Μεθοδίου Δεσποτίδη καί τών πρωθιερέων Γεωργίου Σμυράκη, π. Καλλινίκου Μουράτογλου π. Ίωάννου Μουρίκη καί π. Μακαρίου Πίκιου. Μεγάλη ἀρτοκλασία ἐπευλογηθεῖσα υπό τών Ἀρχιερέων προσέδωσε τήν ἀρμόζουσαν κατανυκτικήν ἀτμόσφαιραν.

Μετά τό πέρας τοῦ ἐσπερινοῦ ἠκολούθησε λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος μέ τήν Φιλαρμονικήν μπάνταν τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος. Μετά τό πέρας τῆς λιτανεύσεως ὁ π. Γερώντιος Λουδάρος ἠψυχρίσθησε τούς συντελεστάς τῆς πανηγύρεως.

Τήν κυριώνυμον ἡμέραν ἐτελέσθη ἀρχιερατική λειτουργία παρά τοῦ οικείου μητροπολίτου μέ πληθος ἱερατείου κατά δέ τό κοινωνικόν, ὠμίλησεν ὁ κ. Σπύρος Κατσιμίχας ἀρμοδίως. Τῇ ἱερᾷ τελετῇ ἐτίμησεν ἐπίσης ὁ βουλευτής κ. Ἡλίας Βουγιουκλάκης καί ὁ Ἀντιδήμαρχος Ἀγ. Βαρβάρας. Ἐσημείωσεν ἐντύπωσιν τό ὅτι κατά τήν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνος εὐρίσκετο καί ὁ κατηχητής π. Μάρκελλος, μέ ἕνα σημαντικόν μέρος τῆς κατά Χριστόν ἀνακαινισθείσης Φυλῆς του.

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Πανήγυρις Ἀγ. Καλλινίκου Πατριάρχου Κων/πόλεως

Τήν 23η Αὐγούστου 1990 εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας ἐτελέσθη πανηγυρικήν συλλείτουργον ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγ. Καλλινίκου Πατριάρχου Κων/πόλεως ὡς ἐπίσης καί τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγ. Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου.

Ο ἁγ. Θαυμακοῦ πλαισιούμενος ἀπό τόν ἁγ. Θεοφάνη κ. Εὐθύμιον καί Ἀγ. Εὐρίπου κ. Ίουστίνου καί ἐκλεκτοῦ ἱερατείου ἐτέλεσαν τά τῆς θ. λειτουργίας κατά τρόπον κατανυκτικόν. Ὁ χορός τών ἱεροψαλτῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν κ. Ἰωάννην Συμεωνίδην προσέδωσαν ἰδιαίτεραν αἶγλην καί λαμπρότητα.

Κατά τό κοινωνικόν ὠμίλησεν ὁ γέρων π. Μακάριος πρωτοσύγγελος Ἱ. Μητροπόλεως Θεοφάνης ὅστις ἐξῆρε τήν θ. προσωπικότητα τοῦ ἁγ. Καλλινίκου κατά τρόπον ἀξιόλογον καί θεολογικόν. Ἐπίσης ἐπλεξε τό ἐγκώμιόν τοῦ ἐορτάζοντος Μητροπολίτου εἰπὼν ὅτι μορφαί σάν τόν ἐορτάζοντα εἶναι σπάνιαι τόν Ἡ' αἰῶνα ποῦ διατρέχουμε καί ὅτι ὁ ἁγ. Θαυμακοῦ ἐπαξίως κοσμεῖ τήν χορείαν τών Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Κατά τήν θ. λειτουργίαν ἀφίχθη ὁ ἁγ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερώντιος μετά τῆς συνοδείας του, καί

ἐκόσμησεν διά τῆς παρουσίας του τήν πανήγυριν. Μετά τό πέρας τῆς θ. λειτουργίας κατέφθασε καί ὁ ἁγ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος μετά τοῦ ἀρχ/του π. Εὐθυμίου Μπαρδάκα.

Κατόπιν ἐπηκολούθησε νηστίσιμος τράπεζα ἀγάπης εἰς παρακείμενον ἐστιατόριον ἐν χαρᾷ καί χριστιανικῇ εὐθυμίᾳ.

ΑΓΙΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Α. Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγ. Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου ἡ ὁποία συμπίπτει μέ τά ἐννεάμερα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἡ στήλη αὕτη ἀναφέρεται εἰς τόν ἁγ. Καλλινίκον Πατριάρχην Κων/πόλεως ὁ ὁποῖος ἠκμασε τόν 7ον μ.Χ. αἰῶνα. Δι' ἡμᾶς τούς Γ.Ο.Χ. οἱ ὁποῖοι κρατοῦμε σθεναρῶς τάς παραδόσεις ὡς ἱερᾷ παρακαταθήκῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδύνατον νά μὴ χαράξωμεν καί ὀλίγα δι' αὐτήν τήν ἁγίαν καί ἥρωικήν μορφήν ἡ ὁποία ἐζῆσεν κατά τήν ἐποχήν τοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ρινοτμήτου. Κατ' ἐντολήν τοῦ Βασιλέως ἐτυφλώθη καί ἐξωρίσθη εἰς τήν Ρώμην. Ἐκεῖ «ἐντοιχισθεῖς» παρέμεινεν ζῶν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Ἐπέζησε δέ ὀλίγας ἡμέρας παραδῶσας τήν ψυχὴν του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Κυρίου.

Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὁ ἁγ. Καλλινίκος κατά τὰς ἡμέρας τῆς Πατριαρχείας του ὡχλεῖτο συνεχῶς ἀπὸ τόν Βασιλέα ὅστις παρακινούμενος παρά τοῦ δαίμονος προὔξενει εἰς τόν Ἅγιον φοβερά μαρτύρια. Κάποτε ἤξιωσεν ἀπὸ τόν Ἅγιον νά κατεδαφίσῃ Ναόν διὰ τών προσευχῶν του. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀγίου ἦτο εἰς τόν Ρινότμητον «Μὴ εἶναι εὐχὴ ἐπὶ καθαιρέσει Ναοῦ ἀλλὰ μόνον ἐπεὶ οἰκοδομήσει». Ὅταν ὁ Ρινότμητος ἐξεδιώχθη ἀπὸ τό κράτος εἰς τήν Χερσῶνα κατάφερε διὰ τών πανουργιῶν του νά ἰδρύσῃ καινούργια στρατιά χάρις εἰς τήν βοήθειαν τών Βουλγάρων, καί ἐπιστρέψας εἰς Κων/πολιν νικητὴς ἔβαψε τήν Πόλιν εἰς τό αἷμα. Τόν ἁγ. Καλλινίκον ἐθεώρησε ὡς «συνομώτην» ἐξ οὗ καί τό ἐπακολουθήσαν Μαρτύριον ἐν Ρώμῃ.

Β. ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Ο ΠΑΦΛΑΓΟΝΟΣ

Εἰς τήν σκέψιν τοῦ γράφοντος εἶναι ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἡ ἐπιθυμία νά «συνάρῃ λόγον» διὰ τόν ἁγ. Στυλιανόν τόν Παμφλαγόνο· τόν εἰκονιζόμενον ὡς προστάτην τῆς παιδικῆς ἡλικίας διότι ἡ πνευματικὴ πεῖρα ἐνός ἐκάστου ἐξ' ἡμῶν εἶναι τοιαύτη ἡ ὁποία μᾶς ὠθεῖ καί ἀκάθεκτα ὅτι αἱ στεῖραι γυναῖκες ἐπικαλούμεναι τόν Ἅγιον διὰ νά τύχουν καρπογονίας «βλέπουν» τόν ἅγιον Στυλιανόν νά δρᾷ πολλές φορές δραστηρίως καί ἐνεργῶς. Τά στοιχεῖα

τά οποία απαρτίζουν τόν βίον καί τήν πολιτείαν τοῦ ἁγ. Στυλιανοῦ εἶναι πολλά ἀλλά θά ἐρρανισθῶμεν μόνον δύο, αὐτά τά οποία τόν καθιέρωσαν ὡς ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας καί προστάτην τῶν ἀνηλίκων τέκνων.

α) Ἡ ἀκράδαντος πίστις τοῦ πρὸς τήν Τριαδική θεότητα διότι παιδιόθεν μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του εὕρισκετο ὡς στενός θαμὼν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἀποτελοῦσε παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν πρὸς ὅλον τό Ἐκκλησίασμα. Πάντοτε ἐν στενῇ ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ καί τῆς Παρθένου ἦταν τό σέμνωμα τῆς νοερᾶς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε.

β) Ἐγκαταλείψας τά πάντα ἐν τῷ κόσμῳ καί περιβληθεὶς τό μοναχικόν σχῆμα, ἀφοῦ διένειμε τόν πλοῦτον του εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐνεκλείσθη εἰς Σπήλαιον προσευχόμενος μόνος, Μόνῳ τῷ Θεῷ. Στερούμενος τῶν πάντων τόν ἔτρεφε ὁ Οὐρανός δι' Ἀγγέλου, ἀλλὰ «οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπ' ὄρους κειμένη» χωρὶς νά προσφέρῃ εἰς τοὺς καταφεύγοντας εἰς αὐτὸν τὰς θαυμαστάς εὐλογίας του. Καί μετὰ θάνατον πάντα ὁ Ἅγιος «εὐλογεῖ» αὐτοὺς τοῦ προσφεύγον, μετὰ θερμῆς πίστεως εἰς τὴν βοήθειάν του.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

1. Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τὰ τελευταῖα χρόνια ἐκδίδονται ἀρκετὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ ἀλλὰ μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀλλὰ ἀπὸ ἑνα Ἐπίσκοπον καί ἀλλὰ ἀπὸ ἰδίαν πρωτοβουλίαν, καί τοῦτο κατὰ τὴν γνώμην τῶν τό ἔκαναν κινούμενοι ἀπὸ ὑπερβολικόν ζῆλον διὰ τὴν υπεράσπισιν τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐγὼ δὲ ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ὁ τρόπος αὐτός ὄζει προτεσταντισμοῦ. Ρίχνοντας μία ματιά εἰς ὅλα αὐτά τά περιοδικὰ, πραγματικά ὁ καθείς ὠφελεῖται. Εἰς ἕνα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἔδωσα μεγαλύτεραν προσοχὴν διότι ἦτο μὲ μεγαλύτερα ἀρχιτεκτονικὴ καλλιέργεια, φτιαγμένο σὲ ὡραῖο σχῆμα καί μὲ ἀρίστη πολύχρωμη ἐμφάνισι.

Ἐρευνῶντας μέσα τὰ κείμενα, διέγνωσα ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων τῆς συντάξεως ἦτο ἐμπειρότατος καί διατί; διότι ἔχει μεταχειρισθῇ πλούσιον λεκτικόν, ἀρτίαν σύνταξιν, τοποθέτησιν προτάσεων μὲ ἐπιμέλεια καί υλικόν διὰ ἀνοικοδόμησιν ψυχικὴν.

Πιστεύω δὲ ὅτι ἐάν ποτὲ γίνει ἐκθεσις θρησκευτικῶν περιοδικῶν θά κερδίσῃ τό βραβεῖον ΝΟΜΠΕΛ.

Ἐπὶ πλέον δε, διέκρινα τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, ὅπου ἀνήκουν. Προσφέρουν δὲ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῶν ἀρχὴν ὅτι ὡραιότερα ψυχικὰ χαρίσματα ἔχουν. Αὐτό ὅμως τό ὁποῖο μόνον τοὺς ἐλύπησε εἶναι ὅτι δέν προσέφερε ἡ Ἱεραρχία ἕνα πενήντὸδραχμο. Αὐτό βέβαια μπορεῖ νά ἦτο λάθος τῶν Ἀρχιερέων. Τώρα ὅμως ὅπου γράφουν τὰ τόσο ὡραῖα κοσμητικά ἐπίθετα, θά τοὺς στείλουμε ὅλα τὰ ἔξοδα διὰ τὴν τρίτην ἐκδοσὶν τοῦ περιοδικοῦ τῶν.

Ἡμεῖς ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτὴν ὅπου εὐρισκόμεθα ἐξ

ὅλης ψυχῆς καί καρδίας εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὸν ὡραῖον ἀγῶνα τῶν ὅπου κάνουν διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῶν ἀρχὴν. Αὐτά τά ὀλίγα ἐπὶ τοῦ παρόντος.

2. ΚΑΙ ΚΑΤΙ ἈΛΛΟ

Ἄς γνωρίσουν οἱ Ζηλωτὲς τῶν Πατρίων Παραδόσεων τοὺς ὁποίους ἐκτιμοῦμεν, ὅτι τὴν τοποθέτησιν εἰς κάθε ἐκκλησίαν ποῖος ἐπίσκοπος θά μνημονεύεται εἶναι ἀποκλειστικόν καί ἀπαράβατον δικαίωμα τῆς Ἱ. Συνόδου, ὅταν θέλουν καί ἅμα θέλουν νά εἶναι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι τῶν Σωματείων.

3. ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΙΛΑΡΧΙΚΩΝ ΤΑΣΕΩΝ

Παρακολουθῶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος καί μὲ βαθεῖαν μου θλίψιν διεπίστωσα ὅτι ὀρισμένοι εἴτε Ἀρχιερεῖς, εἴτε ἱερεῖς εἴτε κοσμικοὶ δημιουργοὺν Κινήσεις κατὰ μόναν τῶν μὲ ὀρισμένους ἀδικαιολόγητες θεωρεῖες, καί τοῦτο νομίζω ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς φιλαρχίας τῶν. Ἰδιαίτερος ἄς προσέξουν οἱ δῆθεν Ζηλωταὶ Ἀρχιερεῖς.

4. ΤΑ ΥΔΑΤΑ ...

Εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι ὅτι ὅταν ὁ Ἰσραηλτικὸς λαὸς ἤμαρτε ὁ Κύριος ἔστελλε τοὺς Προφῆτας Του διὰ νά συνταράξῃ αὐτὸν τὸν σκληροτράχηλον λαόν· καί οἱ Προφῆται διεμήνυον τὴν ὀργὴν τοῦ Οὐρανοῦ μὲ τὰ γνωστὰ Τάδε λέγει, Κύριος...

Ἡμεῖς οἱ χαρράσοντες ὀρισμένας γραμμάς καί ἔχοντες ἐν ταύτῳ τὴν εὐθύνην τῶν διδρα-

ματουμένων, ἄς ἐκ νέου ἐπαναλάβωμεν, αὐτό τό κακόν τό ὁποῖον παγκοσμίως παρουσιάζεται τῆς ἐλλείψεως τῶν ὑδάτων καί τῆς μόλυνσεως τῶν θαλασσῶν καί τῶν ποταμῶν ἀπό βιομηχανικά λύματα ἢ καί ἄλλα. Σ' αὐτό ἀνάγεται ἡ ἐκπλήρωσις τῆς κενώσεως τῆς φιάλης τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ δευτέρου καί τοῦ τρίτου Ἀγγέλου ὅπου τό 1/3 τῶν ὑδάτων ἐμολύνθησαν οἱ δέ ζῶντες ὁργανισμοί τό 1/3 ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον. Ἀναγράφομεν τό κείμενον τῆς Ἀποκαλύψεως τό ὁποῖον αὐτό καθ' αὐτό εἶναι αὐτοδίδακτον:

«Καί ἀπέθανε τό τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ καί ἐγένετο τό τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα, καί ἀπέθανεν τό τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ τά ἔχοντα ψυχάς...»

Εἶναι ἄκρως λυπηρόν κλῆρος τε καί λαός παρ' ὅλα τά σαφῆ φαινόμενα τῆς «μήνιος» τοῦ Οὐρανοῦ ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμε ν' ἁμαρτάνουμε. Ποῦ ἀγνότης πλέον ἐν πᾶσι τῇ γῇ; Οὐδαμοῦ. Ἄς ἀναζωσθῶμεν τὰς πνευματικές ὁσφύας καί μετανοήσωμεν, ἄλλως ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐπικρέμαται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας!

5. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Μετά τήν κατάρρευσιν τῆς δικτατορίας τοῦ Κουμμουνισμοῦ, ὅπως ἐγράφη, διαφαίνεται ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἀρχίζει νά λαμβάνῃ τήν προτέραν του αἴγλην. Ἐπειγόντως ὁ Ἀρχηγός κράτους Μ. Γκορμπατσὼφ ζητεῖ νά ἐπανέλθουν οἱ ἐξορισθέντες μεγάλοι συγγραφεῖς μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ Ἀλέξανδρος Σολτζενίτσιν. Εἶναι ἄξιον προσοχῆς καί θαυμασμοῦ τό ὅτι ὁ Σολτζενίτσιν δέχεται νά παλινοστηθῇ εἰς τήν γενέτειράν του ὑπὸ τόν ὅρον ὅτι ἀπό τό κατηγορητήριον νά διαγραφῇ ἡ λέξις προδοσία. Αὐτό μᾶς ἐντυπωσιάζει διότι μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ποῦ ὁ Θ. Παῦλος καί οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτόν ὅταν οἱ κάτοικοι τῶν Φιλίππων ἔμαθαν πῶς ἐκεῖ ὁ Παῦλος ἐκρίθη χωρίς κατηγορητήριον ὡν Ρωμαῖος πολίτης, τὰ «ἐχρειάσθησαν», διότι εἶχον νά κάμουν μέ δύο κατηγορητήρια ὅτι τόν ἐδίκασαν χωρίς ἀπολογία καί τό σοβαρύτερον ὅτι ἦτο Ρωμαῖος πολίτης. Ἔτσι μερικοὶ πληρῶνουν τά ἐπίχειρα τῆς ἐπιπολαιότητός των!

6. ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΙΑΧΗ ΚΑΙ ΚΛΑΓΓΗ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ

Ὁ ἡμερήσιος τύπος μας καθὼς καί ὁ διεθνὴς τοιοῦτος ἀναγράφει τό τραγικόν ἄγγελμα τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος σχετικῶς μέ τήν συμπαραστασίαν μας εἰς τά γεγονότα τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Κρί-

σεις συμμετοχῆς ἢ μή εἶναι ἀδύνατον νά γίνουν ἐπὶ τοῦ παρόντος διότι πρό δέκα πέντε ὁλόκληρα ἔτη ὅταν ὁ Ο.Η.Ε. κατεδίκασε τήν Τουρκίαν διὰ τά γεγονότα τῆς Κύπρου, ἡ ἀπόφασις αὐτή ἔμεινε ἕνα γράμμα κενόν. Δέκα πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἀναμένουμε τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κύπρου καί μέχρι σήμερον ἡ γείτων Τουρκία ἔχει ἐδραιωθεῖ μέ τό ψευδοκράτος τοῦ Ντεκτάς. Ἀστοχοὶ πολιτικοὶ χειρισμοὶ ἐκ μέρους μας μᾶς ἔχουν καταπατήσῃ τό 40% τῆς γῆς τῆς Κύπρου καί ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα προστρέχοντες εἴτε σέ Συμβούλια τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, εἴτε σέ Συμβούλια τῆς Ε.Ο.Κ., ἄλλα μέχρι σήμερον, φεῦ, οὐδέν ἐποιήσαμεν.

7. ΔΥΟ ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Ἡ στήλη αὕτη εἶναι ἀδύνατον νά μὴν ἐπισημάνει εἰς τήν παρούσαν ἔκδοσιν τῆς ἐφημερίδος μας δύο σεβαστάς ἐκλιπούσας μορφάς αἱ ὁποῖαι πλέον τῶν πενήτηκοντα ἐτῶν κάθε μία εἰργάσθησαν σθεναρῶς καί ταπεινοφρόνως εἰς τόν ἀγρόν τοῦ Κυρίου. Ὁ μὲν πρῶτος Νικόλαος Καλοσκάμης τακτικός θεράπων τῆς Ἐκκλησίας Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ Πειραιῶς δέν ἄφηνε τήν ἐλαχίστην εὐκαρία χωρίς νά μᾶς καταδείξῃ τό πνευματικόν του ἀνάστημα τό ὁποῖον ὡς πεφυτευμένη δρυς παρά τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων κατηγλάισε ὄχι μόνον τήν Πειραικὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ καί ὁλόκληρον τό Πανελλήνιον. Ἄλλη στήλη θά καταγράψῃ τά τῆς ἐκδημίας του ἢ δέ παρούσα νά ἐπισημάνῃ τό μέγεθος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός. Ἡ δευτέρα μορφή Ἰάκωβος Παπαδέλης ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους «ἠροτρίωσε» τόν Βόρειον Ἑλλαδικόν ὡς πνευματικόν καί τολμῶμεν νά εἴπωμεν τόν κοινωνικόν τομέα κατὰ τρόπον ὄντως ἐργῶδη καί φανταστικῶς ἔντονον. Εἰς αὐτόν ὀφείλεται ἡ πνευματικὴ ἀνοδος τῆς συμπτωτευούσης Θεσ/νίκης εἰς δέ τήν χορείαν τῶν ὑποτακτικῶν του εὐρίσκονται Ἀρχιερεῖς καί περί τῶν δέκα ἱερεῖς. Ὄντως θαυμαστόν.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως ὅπως ὁ Κύριος κατατάξῃ τὰς ἀγίας ψυχὰς των ἐν τῷ Χορῷ τῶν Δικαίων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΕΙΡΜΟΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Συνέχεια Ζ'

Ὡδή Ε' Ὁ Εἰρμός

«Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καί κυηθέν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικῆς καρδίας κτίζει καθαρὰς, καί ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινιάζεται φῶς γάρ καί εἰρήνη, διότι τὰ σά προστάγματα».

Παράφρασις

Αὐτό τό Πνεῦμα τῆς Σωτηρίας τό ὁποῖον εἶχον οἱ Προφῆται εἰς τήν καρδίαν των μέ φόβον Θεοῦ, κτίζει τώρα καρδίας ἀποστολικῆς καθαρὰς καί μεταδίδεται εἰς τοὺς πιστοὺς ὡς πνεῦμα ἀνακαινίσεως, διότι εἶναι φῶς καί εἰρήνη αἱ ἰδικαὶ Σου ἐντολαί.

Τροπάριον

«Ἡ ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦμα ἀγαθόν, πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦμα ἐκ Πατρός ἐκπορευτόν, καί δι' Ἰοῦ πιστοῖς ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζεται φύσει, τῆς ἐν ἡ κατοπεύεται ἀγιότητος».

Παράφρασις

Ἡ δύναμις σήμερον ἡ ἐπιφοιτήσασα εἰς τόν κόσμον εἶναι Πνεῦμα ἀγαθόν Πνεῦμα Σοφίας Θεοῦ. Αὐτό τό Πνεῦμα ποῦ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός μένει καί μεταδίδεται διὰ τοῦ Ἰοῦ καί σέ ὅσους παραμένει ἐμφανίζεται ὡς ἀγιότης.

Εἰρμός ἄλλος

«Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας· Νῦν ἐκ Σιών γάρ ἐξελήλυθε νόμος, Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις».

Παράφρασις

Δεχθῆτε οἱ πιστοὶ δρόσον ποῦ προέρχεται ἀπό τό Πνεῦμα καί τό ὁποῖον καθαρίζει ὅλα τὰ ἁμαρτήματα, σεις ποῦ εἰσθε παιδιά φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας τώρα ἐβγήκε ἀπό τήν Σιών νόμος ποῦ εἶναι ἡ Χάρις, τό Πνεῦμα ποῦ ἐμφανίζεται «ἐν εἶδει πυρίνων Γλωσσῶν».

Τροπάρια

«Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως, Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν, Σοφίζον ἐν γλώσσει τοὺς Ἀποστόλους, Ἐπισφραγίζον τόν φερέσβιον Λόγον, Πατροσθενές ξύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Παράφρασις

Ὡπως Αὐτό (τό Πνεῦμα) ἐκρινεν αὐτεξούσιον καί κυρίαρχον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός καί σοφίζει τοὺς Ἀποστόλους μέ (πύρινες) Γλώσσες καί ἐπισφραγίζει τόν Λόγον ποῦ δίδει τὰ ἀγαθὰ του εἰς τόν κόσμον. Αὐτό τό Πνεῦμα τό ὁποῖον εἶναι σύμμορφον (τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καί αἰδιότητα) μέ τόν Πατέρα ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Σωτὴρ.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ (Ουσιαστικῆς Σημασίας) “Ὑμνος Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν

Τοῦ ἄνω στερεώματος ὑπέρλαμπροι ἀστέρες
ἐδείχθητε θεόφροννοι Τρισόλβιοι Πατέρες

Λόγοις κατεκοσμήσατε Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν
μεγάλως ἠγωνίσθητε γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Γρηγόριε ὁ Γρήγορος νοῦς τῆς Θεολογίας τόν
ἀπορρήτων τοῦ Χριστοῦ μύστης καί τῆς Σοφίας.

Χρυσόστομε ἁμαρτωλῶν ὁ ἐνθερμος προστάτης
Βασιλείε τῶν ἀσκητῶν Κανῶν καί παραστάτης.

Τοὺς θρόνους σὰς κατέλαβον ἀνάξιοι Μασόνοι,
ἐχθροὶ τῆς πίστεως ἡμῶν ἀχρεῖοι καινοτόμοι.

Προφθάσατε οὖν Ἅγιοι γλυτώσατε ἐν τάχει τὴν
Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ λυσσώδη ράκη.

Ἐχομεν ὡς παράδειγμα Τίμιοι Πατέρες τὴν
Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὑπέρλαμπροι ἀστέρες.

Εἴμεθα πάντοτε ἐτοιμοὶ νὰ γίνουμε θυσία, τό
αἷμα μᾶς νὰ χύσωμεν διὰ τὴν Ὁρθοδοξία.

Δέ μᾶς φοβίζουσιν οἱ διωγμοὶ χίλιες μύριες
ὑστερήσεις δέν μᾶς τρομάζουν φυλακές καί μύριες
ἄλλες θλίψεις.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ -
ΛΟΥΤΡΑΚΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΕΚΔΗΜΙΑ Π. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗ

Ο μεταστάς Π. Νικόλαος Καλοσκάμης μετά του οικείου Ίεράρχου κ. Γερωντίου.

Τήν 18ην Ἰουλίου 1990 ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον ὁ π. Νικόλαος Καλοσκάμης ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἀγ. Ἰωάννου Προδρόμου Λουτρακίου. Ὑστερα ἀπὸ μικρὰν ἀδιαθεσίαν καὶ καρδιακὴν ἀνεπάρκειαν ἀφῆκε τὸ πνεῦμα του εἰς τὰς χεῖρας προσφιλῶν προσώπων. Ὁ γράφων παρευρίσκετο κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του καὶ ἔτυχε τῶν εὐλογιῶν. Ὁ π. Νικόλαος εὕρισκόμενος εἰς βαθύ γῆρας κατηξιώθη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἔχη σῶας καὶ ἀκμαίας τὰς φρένας του μέχρι δὲ τῆς ἡμέρας τῆς τελευτῆς του. Εἶχε πάντοτε τὸν προσήκοντα χριστιανικὸν λόγον εἰς

ὅλους ποῦ ἦτο πλησίον του. Ὑπῆρξε ἐξαίρετος ἐξομολόγος ἡ δὲ ὁσιακὴ του βιωτὴ εἶναι γνωστὴ ἀνά τὸ πανελλήνιον. Ἀρετῆς ἄνθρωπος καὶ πιστὸς λάτρης τοῦ Κυρίου καὶ τῆς μητρός Του εἶχε τὴν χάριν νὰ εὕρισκετο καθημερινῶς ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ διανέμων τὰς θείας χάριτας ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ αὐτὸ ἐπὶ τριάκοντα καὶ πλέον ἔτη. Ὁ π. Νικόλαος Καλοσκάμης ἡξιώθη νὰ δῇ τὰ τρία τέκνα του τὸν Ἰωάννην Καλοσκάμην καθηγητὴν καὶ ἱεροκήρυκα, μέ σύζυγον καὶ τέκνα, τὸν Δημήτριον Ν.

Καλοσκάμην Α΄ Πλοίαρχον εὐδοκιμήσαντα εἰς τὴν Ἐμπορ. Ναυτιλίαν ὑπανδρον καὶ μέ τέκνον, καὶ τὸν Σταύρον Ν. Καλοσκάμην ὑπανδρον καὶ μέ δύο τέκνα εὐδοκιμήσαντα ὡς Γενικός πράκτωρ πολλῶν ἐταιρειῶν ἐν τῶν λιμένι Πειραιῶς.

Κατὰ τὴν ἐκφορὰν τοῦ σκηνώματός του ὅπου ἔλαβεν χώραν, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ἀγ. Ἰωάννου Προδρόμου Λουτρακίου, πληθὺς ποῦλμαν, ἐκ Πειραιῶς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπλήρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν χώραν ἡ ἰδιατέρα ἱεροτελεστία διὰ τοὺς πρεσβυτέρους ἡ λεγόμενη παρὰ τῆς Ἐκκλησίας μέ πληθὺς Ἀποστόλων καὶ Εὐαγγελίων. Κατ' αὐτὴν παρέστη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιον καὶ τὸν Ἀχαΐας κ. Καλλίνικον. Ἐπικηδεῖους ἐξεφώνησαν ὁ Μακαριώτατος κ. Χρυσόστομος ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Πειραιῶς κ. Γερόντιος οἱ ὁποῖοι ἀμφότεροι ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀπελθόντος πρεσβυτέρου. Ἡ Ἐκκλησία ἦτο πλήρης ἐκλεκτοῦ ἱερατείου· τὸν χορὸν τῶν ἱεροψαλτῶν τὸν διηύθυνε ὁ Ἰωάννης Συμεωνίδης μετ' ἄλλων πολλῶν ἱεροψαλτῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ περιχώρων.

Ἐτάφη ὁ ἐκλεκτός μας λευίτης πλησίον τῆς μακαριστῆς Εὐλογίας κατηγουμένης τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἡ παρούσα ἡγουμένη μητ. Χριστοδούλη μετὰ τῆς συνοδείας τῶν προσέφερον τὸν ἑαυτὸν τῶν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν ὅλου τοῦ παρευρεθέντος κόσμου.

Ἡ στήλη αὕτη ἐκφράζει εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ μεταναστάντος εἰλικρινῆ συλλυπητήρια διὰ τὴν ἄλλειψιν τοῦ προσφιλοῦς τῶν πατρὸς.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐν Κυρίῳ ἀναπαυθέντος πρεσβυτέρου Νικολάου Ι. Καλοσκάμη αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» τὸν βαθύτατον σεβασμὸν καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ., τὸ τίμιον πρεσβυτέριον καὶ τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς διὰ τὴν ὁλόψυχον συμμετοχὴν τῶν τόσον εἰς τὴν Κηδεῖαν, ὅσον καὶ εἰς τὸ τεσσαρακονθήμερον Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ευαγγελιστρίας Πειραιῶς, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του σεβαστοῦ καὶ πολυφίλιτου πατρὸς μας.

Τὰ τέκνα

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ Ν. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΣ

ΠΕΝΘΗ

Ἡ στήλη αὕτη ἐκφράζει εἰλικρινῆ συλλυπητήρια εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλιπόντος Πέτρου Τούτουζα ἀπὸ τὸ Πυρί Θηβῶν. Ὁ μακαριστός Πέτρος κατόπιν μακροχρονίου ἀσθενείας ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριον ἡ δὲ ἀκραιφνὴς πίστις του ὡς Γ.Ο.Χ. ἦτο γνωστὴ ἐν τῇ περιφερείᾳ. Ὁ ἀποθανὼν υἱὸς Κων/νου Τούτουζα ἀφήνει ἐκλεκτοὺς κοινωνικά τακτοποιημένους ἀδελφούς τὸν Εὐάγγελον Τούτουζαν, κτηματίαν, τὸν ἕτερον ἀδελφὸν του Γεώργιον ἔμπορον, τὸν τρίτον ἀδελφὸν του Παῦλον καθηγητὴν Καρδιολογίας. Κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν παρευρίσκετο πληθὺς κόσμου. Τὸν μεταστάντα προσεφώνησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς, ἐν τῷ περικαλῇ Ναῷ τῶν Ἀγίων Πάντων, Πυρί Θηβῶν, μέ πρωτοψάλτην τὸν κ. Ἰωάννην Συμεωνίδην.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Τὴν 17ην Ἰουλίου ἡμέραν Δευτέρα εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Μαρίνης Κορυδαλλοῦ ἐχειροτονήθη ὡς Διάκονος ὁ μον. π. Μακάριος Πίκιος, ἀξιος ἐργάτης ἐν τῷ ἀμπελῶνι Χριστοῦ. Τό δὲ Σάββατο 22 Ἰουλίου ἔλαβε τὸ μέγα τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Κρυονερίου. Ἀμφοτέρας τὰς χειροτονίας ἐτέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος. Εἰς τὸν χειροτονηθέντα εὐχόμεθα πλουσίαν πνευματικὴν καρποφορίαν εἰς τὸ ἀναίμακτον φρικτὸν θυσιαστήριον τοῦ Κυρίου.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΠΑΔΕΛΗΣ 1920 - 1990

Γεννήθηκε στην Πηγή Μυτιλήνης στις 20 Ιουνίου 1920. Από μικρός τέθηκε υπό την προστασία του τότε Μητροπολίτου Μυτιλήνης Κυρίλλου. Μετά ταύτα υπηρέτησε στον Έλληνικό Στρατό στις δύσκολες μέρες της Κατοχής και του Εμφυλίου τιμηθείς επ' άνδραγαθία μέ τό βαθμό του Λοχαγού. Το 1949 κατόπιν της νομίμου δοκιμασίας εις τήν Ίερά Μονή του θείου Γρηγορίου στό Άγιο Όρος τό Σάββατο του Άκαθίστου Ύμνου έκάρη μεγάλος Μοναχός μετονομασθείς από Άλέξανδρος εις Χαράλαμπον. Τό 1959 τήν 5η Δεκεμβρίου εις την Ίεράν Μονή του Όσίου Σάββα εις Ίερουσαλήμ

έχειροτονήθη Διάκονος υπό του Άρχιεπισκόπου Μαδάβων Βαρθολομαίου, τήν δέ 7η του αὐτοῦ μηνός εις τό Ίερόν κουβούκλιον του Παναγίου Τάφου έδέχθη τό 2ο βαθμό της Ίεροσύνης υπό του Άρχιεπισκόπου Κυριακουπόλεως Άριστοβούλου. Το 1962 κατετάγη εις τάς τάξεις της Έκκλησίας τών Γ.Ο.Χ. και τήν 4η Δεκεμβρίου του αὐτοῦ έτους υπό του άειμνήστου Έπισκόπον Κυρού Άκακίου έχειροθετήθη εις Πνευματικόν και Άρχιμανδρίτην.

Ύπηρέτησε κατ' άρχάς ως έφημέριος του Ίεροῦ

Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Θέρμης τοῦ ὁποίου ἀνήγηρε ἐκ θεμελίων καί μεγάλη προσωπική του δαπάνη. Μετά ταῦτα δημιούργησε Πνευματική Συνοδεία καί μετέβη εἰς Ἅγιο Ὅρος. Ἀκούσας τήν φωνή τῆς Ἐκκλησίας καί ὑπάκουος ὅπως πάντα ἐπανήλθε εἰς Θεσ/νίκη ὅπου τοῦ ἀνετέθη ἡ ἀνέγερσις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου καί τοῦ Οἰκοτροφείου διὰ τὰ ὁποῖα κατηνάλωσεν οὐκ ὀλίγα, καταστήσας τόν Ἱερό Ναό τῆς Ὁσίας πανελλαδικό προσκύνημα. Μὲ ἰδίαις δαπάναις ἀνήγηρε τήν Ἱερά Μονή Παντανάσσης καί τόν Ἱερό Ἄνάτολιν Φανουρίου εἰς Σέρρας, Παναγία Γοργοῦπη-κόου εἰς Εὐόσμο Θεσ/νίκης, Ἀγίου Παντελεήμονος εἰς Τούμπα καί Ἀγίου Μηνᾶ εἰς Πυλάλα, ὑπὸ σχέδιον εὐρίσκετο ἡ ἀνδρῶν Ἱερά Μονή τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Τόν αἰμνήστον Ἀρχιμανδρίτη Γέροντα Ἰάκωβο τόν διέκρινε ὁ ζήλος του γιά τήν Ὁρθοδοξία τήν πρόοδο καί προαγωγή τοῦ Ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγῶνος δι' τοῦτο φρόντισε πολλοί ναοί τῆς Βορείου Ἑλλάδος νά μεταγραφοῦν στό Γενικό Ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος Νικήτας Νικήτης Χαλκιδικῆς, ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος Ἀρεθοῦ-

σης, ἡ Ἁγία Ἀναστασία Κομοτηνῆς, ἡ Μονή Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Κομοτηνῆς καί ἄλλοι Ναοί. Ἐπίσης ζηλευτόν ἔργο τοῦ αἰμνήστου Γέροντα ἦτο ἡ δημιουργία τῆς Πνευματικῆς του Συνοδείας μεταξύ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μακάριος, οἱ ἱερομόναχοι Τιμόθεος καί Βησσαρίων, ὁ Μοναχός Ἀντώνιος ὅπως καί ἄλλα πνευματικά του τέκνα ἐκτός τῆς μοναστηριακῆς Συνοδείας, οἱ ἱερομόναχοι Εἰρηναῖος, Μεθόδιος καί ἄλλοι.

Ὁ θάνατος βρῆκε τόν Γέροντα ἀγωνιζόμενο καί ἐπὶ τοῦ καθήκοντος εἰς τήν μνήμη τῆς Μεγάλης Ὁσίας τήν ὁποία ὑπηρετήσε ἐπὶ 20ετία περίπου μετ' αὐταπαρνήσεως καί θυσίας. Τήν 3ην πρωινή τῆς κυριωνύμου ἡμέρας τῆς μνήμης τῆς τόν κάλεσε κοντά τῆς γιά νά συνεορτάζη καί νά συνεφρénéται μαζί τῆς ἀναπαυόμενος ἀπό τοὺς κόπους καί μόχθους τῆς ἐπιγείου ζωῆς.

Του μακαριστοῦ Γέροντος
Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου
ἡ μνήμη ἄς εἶναι αἰωνία

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης ἐπὶ τῇ τελευτῇ καί ἀπώλειᾳ τοῦ ἀοιδίμου ἀρχ/του π. Ἰακώβου Παπαδέλη καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Ἀγ. Ἰακώβου Ἀδελφοθέου καί πρώην πρωτοσυγγέλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς παρευρεθέντας τόσον κατὰ τήν ἐκδημίαν ὅσον καί κατὰ τήν ἐξόδιον ἀκολουθίαν αὐτοῦ τοὺς Ἀγ. Ἀρχιερεῖς: Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, Πειραιῶς κ. Γερόντιον, Φθιώτιδος κ. Καλλίνικον, Χίου κ. Στέφανον, Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιον, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον, τοὺς πανοσιολογιστάτους ἀρχ/τας π. Χαράλαμπον Φουτζιτζήν, π. Ἀνθιμον Καραμήτρον, π. Χρυσόστομον Βάρκαν, π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον, π. Ἀμβρόσιον Νικηφορίδην, π. Ἀκάκιον Χαλίκον, π. Γερόντιον Λουδάρον π. Δαμασκηνόν Παπαμάρκου, τοὺς πανοσιολ. ἱερομονάχους π. Εἰρηναῖον Τσιούλα, π. Μακάριον Πίκιον καί τοὺς αἰδεσιμωτάτους πρεσβυτέρους π. Δημήτριον, π. Λάζαρον Κωνσταντινίδην π. Ἰωάννη παρακαλεῖ δέ ὑμᾶς ὅπως προσευχηθοῦμε ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐκλειπόντος π. Ἰακώβου εὐχόμενοι ὅπως ὁ Κύριος τῆς δόξης τόν κατατάξη μετὰ τῶν δικαίων καί Ἀγίων καί ἐν χώρα ζώντων.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΖΩΝΤΩΝ Ή ΜΗ ΗΡΩΪΚΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΜΑΣ

Είς τήν στήλην αὐτήν θά περιλάβουμε ἐπιζώντας καί μὴ, ἀγωνιστάς τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας μας καὶ προσκαλοῦμε ὅσους ἔχουν παραδείγματα τοιούτων ἀγωνιστῶν νά μᾶς εἰδοποιοῦν ἐγκαίρως διὰ νά τὰ δημοσιεύουμε. Ἐπιζοῦσα τοιαύτη μορφή εἶναι καί ὁ πρωθιερεὺς π. Σπυρίδων Μπαχταλιάς καί εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὰ κατὰ αὐτοῦ διότι τῷ ὄντι ἀξίζουν τὸν κόπον ἢ τρέχουσα ἢ ἐπακολουθήσασα γενεὰ νά λάβῃ γνῶσιν αὐτῶν τῶν γεγονότων. Ὁ πρωθιερεὺς π. Σπυρίδων μᾶς περιγράφει ὀρισμένα γεγονότα τῆς ζωῆς του τὰ ὅποια τῷ ὄντι εἶναι πλήρη ἡρώισμοῦ. Ἀφήνομεν τὴν διάταξιν τῶν γραφομένων ὥς ἔχει:

(Ψαλμός Δαυὶδ ΛΑ - 31). Μὴ γίνεσθε ὥς ἵππος καὶ ἡμίονος οἷς οὐκ ἔστι σύνεσις· ἐν κημῷ καὶ χαλινῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαις τῶν μὴ ἐγγιζόντων πρὸς Σέ....

Σπυρίδων Μπαχταλιάς τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Σοφίας Πρωθιερεὺς γεννήθηκα εἰς χωρίον Σουληνάρι Κορινθίας καὶ κατοικῶ εἰς Ζευγολατιό Κορινθίας, ἐκτελῶν καθήκοντα ἱερέως τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Αἱ χειροτονίαι μου ὡς ἱεροδιακόνου ἐγένετο τὴν 26/3 1945 καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς ἱερέως τὴν 4/4/1945. Ἀμφότεροι αἱ χειροτονίαι ἀπὸ ἱεροδιακόνου εἰς ἱερέα ἐγένετο εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Κυψέλης ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου. Προτοῦ γίνω ἱερεὺς ἄρχισαν οἱ διωγμοὶ μου ἐπειδὴ εἶχα ἱερέα παλ/την τὸν ἱερομόναχον π. Πολύκαρπον Κουκόπουλον. Τότε μοῦ συνέβη νά ἀποθάνῃ ἓνα παιδί μου καὶ τὸ πῆγάμε μαζί με τὸν πτό πάνω ἀναφερόμενο ἱερέα εἰς τὸ Νεκροταφεῖο διὰ νά τὸ θάψουμε. Τὸ παιδί ἦτο 30 ὥρων βαπτισμένο με τὸ ὄνομα Γεώργιος. Ὅμως ὁ ἐκεῖ ἐυρισκόμενος κακὸδοξος ψευδοἱερέας Κων/νος Κουλούζης μᾶς ἔδωξε ἀπὸ ἐκεῖ ὑβρίζοντας τὰ ἱερά τοῦ ἱερέως μας καὶ ἀνέφερε τὴν λέξιν σαλβάρια (βρακιά), τὸ δὲ νεκρὸ νεκρὸ παιδάκι τὸ ἐβαστοῦσε μία κοπέλα Κρητικιά ἢ ὅποια ἤξευρε τὴν ὕβριν καὶ τοῦ ἀπαντᾷ τοῦ κακὸδοξου ὅτι ἐάν ἦσαν ἐκεῖνοι ποῦ φοροῦσαν τὰ σαλβάρια ἐδῶ θά τοῦ κρέμαγαν τ' ἄντερα ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου. Μᾶς λέγει ὁ ψευδοἱερεὺς νά τὸ πετάξουμε τὸ νεκρὸ παιδάκι εἰς τὸ αὐλάκι. Κατόπιν ἐμεῖς τὸ πῆγάμε καὶ τὸ θάψαμε εἰς τὴν Εὐαγγελίστριαν μπροστὰ εἰς τὸ ἱερό. Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ μαζί του εἶπαν «βάρβαρον» τὸν ψευδοἱερέα τῶν.

Ἀπὸ τὴν χειροτονία μου καὶ ἐντεῦθεν ἄρχισαν οἱ διωγμοὶ μου διὰ μέσου τῶν δικαστηρίων. Εἰς τὸ Α' Τριμελὲς οἱ κακὸδοξοὶ ἱερεῖς ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Δικαστήριον ἀνεγνώριζαν ὡς κανονικὸν ἱερέα, μετὰ τὸν ὅρο ὅμως νά πάω μετὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο, καὶ ἀφοῦ ἀρνήθηκα, μέσα στοῦ Δικαστήριον οἱ ἐπίορκοι μ' ἔλεγον ψευδοἱερέα καὶ οἱ τρεῖς. Πρὶν ἀπολογηθῶ εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Τριμελοῦς τοῦ ἐξήτησα νά συστήσῃ εἰς τοὺς τρεῖς ψευδοἱερεῖς νά μὴ φύγουν διότι θέλω νά τοὺς ἐρωτήσω γιὰ τίς κατηγορίες (δὲν εἶχα δικηγόρον ὑπερασπίσεως). Τοὺς ἐρωτῶ τὸν Πρωτοσύγγελλον, τὸν ἱερέα Κων/νον Κουλούζην καὶ τὸν ἕτερον ἱερέα, ποία διαφορὰ ἔχει τὸ Νέον ἀπὸ τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον; καμμία ἀπαντοῦν καὶ οἱ τρεῖς. Τότε ἐξήτησα νά γραφτῇ εἰς τὰ πρακτικά. Κατόπιν με ἀπῆλλαξαν τῆς κατηγορίας τοῦ προσηλυτισμοῦ ὅτι δηλ. δὲν προσυλήτισα ἄλλην Ἐκκλησίαν ἀλλὰ τὴν ἰδίαν καὶ ἀπηλλάγην τῆς ψευδοῦς κατηγορίας καὶ ψευδοῦς μαρτυρίας.

Τὸ 1950-1951 ὁ Ἐπίσκοπος Κορίνθου κ. Προκόπιος μ' ἐκάλεσε ὑπὸ τὴν συνοδείαν ἑνὸς ἐνοματάρχου καὶ ἑνὸς χωροφυλάκου ἐνώπιόν του. Μοῦ λέγει: ἔχω καλὲς πληροφορίες ὅτι εἶσαι καλὸς ἱερέας καὶ οἰκογενειάρχης καὶ ὡς ἄνθρωπος, θά ἔλθεις μετὰ τὸ Νέον ἡμερολόγιον καθὼς ξέρεις θά πάρῃς καθυστερούμενα καὶ ἐνορία, ἀφοῦ ἔχουμε Νόμον καὶ μάλιστα πῆραμε πολλοὺς ἀπὸ τὸ Παλαιό. Naί εἶπα, ἡμερίδα αὐτῶν εἶναι μετὰ τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότου. Ἡ δική μας μερίδα εἶναι μετὰ τοῦ Ἰούδα; με ἐρωτᾷ Βεβαίως τοῦ λέγω. Τότε ὠργίσθη λέγοντας βγάλτε του τὰ ράσσα καὶ κουρεῦτε τον, ὅμως δὲν εὗρισκαν κουρέα οἱ χωροφύλακες διὰ νά με κουρέψουν. Ὅλοι οἱ κουρεῖς ἀρνήθηκαν ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ ἐπίμονες προσπάθειες βρέθηκε κάποιος ἄχαρις ὁ ὁποῖος προφανῶς προήρχετο ἀπὸ ἄχαριν οἰκογένεια καὶ μὴ χριστιανική τοιαύτη, ὁ ὁποῖος δὲν ἤλθε μόνον διὰ τὴν κουράν μου ἀλλὰ καὶ νά «μαρτυρήσῃ» ὅτι ἐγὼ μερικές μέρες πρὶν εἶχα διαβάσῃ νεκρῶσιμον ἀκολουθίαν τὴν νεκράν μητέρα τοῦ Παναγιώτη Κωτσώνη τὴν νύκτα. Τὸ πρῶν τὴν πῆγαν νά τὴν κηδέσουν χωρὶς ἱερέα κακὸδοξον ἀφοῦ μᾶς εἶχε κηρύξῃ ἡ δικτατορική Ἐκκλησία διωγμὸν κατὰ τῶν Πατέρων τῶν Γ.Ο.Χ. Αὐτὰ ἔκανε ὁ προδότης καὶ κουρέας, δύο δηλ. προδοσίαις ἀλλὰ ὁ Κύριος νά τὸν συγχωρήσῃ.

Καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν τῶν κακὸδόξων κουρέμενος καὶ ἀποσχισματισμένος μετὰ τὴν φανέλα καὶ τὸ

παντελόνι. Είς τόν δρόμον τῆς πόλεως Κορίνθου συνήντησα τήν κόρην μου μέ τήν ὁποία μένω μαζί μέχρι καί τῆς σήμερον, ἡ ὁποία τότε δέν μέ ἐγνώρισε (ἦτο 19 ἐτῶν τότε), καί μόλις τήν ἀντίκρυσα τήν ἐρώτησα ποῦ πηγαίνει καί μοῦ λέει ὅτι πηγαίνει εἰς τήν Μητρόπολιν «νά μάθω τί ἀπέγινε μέ τόν πατέρα μου» (τόν παπᾶ) διότι τόν εἶχε πάρει ὁ ἐνωματάρχης καί ὁ χωροφύλαξ τοῦ Ζευγολατιοῦ. Ἀφοῦ τῆς ξαναμίλησα καί δέν μέ ἀναγνώρισε τῆς λέγω τότε Δημητρούλα δέν μέ ἀναγνωρίζεις; Ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας σου ὁ παπᾶς καί, τότε πιστοποιώντας ὅτι εἶμαι πράγματι ὁ πατέρας τῆς, ἔπεσε

λιπόθυμη. Τήν συνεφέραμε μέ τήν παρέα τῆς τήν τότε δεσποινίδα Σοφία Ζάχου ἐπειδὴ ἡ κόρη μου Δημητρούλα δέν ἤξερε ποῦ εὑρίσκετο ἡ Μητρόπολις τῶν κακοδόξων καί εἶχε μαζί τῆς τήν ἐν λόγῳ Σοφία καί κατόπιν συμπεθέρα. Οἱ Γ.Ο.Χ. τῆς Κορίνθου ἀφοῦ μέ εἶδαν σ' αὐτά τά χάλια κουρεμένον καί ἀποσχηματισμένον μοῦ εἶπαν ὅτι τώρα ἀπέδειξες πῶς εἶσαι πραγματικά ἱερέας τῶν Γ.Ο.Χ., ἐάν δέν σέ ἀποσχημάτιζαν δέν θά σέ εἶχαμε ἐμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. ἱερέα. Μ' ἀπήλαξαν πολλά δικαστήρια Τριμελῆ ἀλλά καί διά βουλεύματος εἶχα ἀπαλαγῇ.

Ἀκολουθεῖ

ΤΡΕΧΟΝΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑΝ

Στά μέσα Ἰουλίου ἐ.ἐ. καί εἰς τόν περίβολο τῆς Ἀγ. Ἐλεούσης κειμένης εἰς τήν Ἀγ. Βαρβάραν Αἰγάλεω, ἐξωραΐζαν τόν περίβολον τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Μεταξύ τοῦ ὅλου σχεδίου ἔφτιαξαν καί τά τρία ἐξάρια σέ σχῆμα λαχούρι. Οἱ ἀδελφοί ἐν Χριστῷ ἦλθον καί μέ ἐνημέρωσαν περί τῆς καταστάσεως ὅτι ἔκτισαν τά τρία ἐξάρια. Τό διεπίστωσα αὐτό ὁ ἴδιος ἐπισκεπτόμενος τόν περίβολο τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Στήν ὁμιλίαν μου δέ ἡ ὁποία ἐγίνε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐμίλησα καί γι' αὐτό τό δημιουργηθέν θέμα. Εἶπα τότε εἰς τόν π. Μεθόδιο νά κάνουμε μία ἐπιτροπή νά πᾶμε νά τοὺς ποῦμε ἐάν ἔχουν γνῶσι τό τί κάναμε ἐάν εἶναι ἐσκεμμένο ἢ ὄχι. Ἀλλά, μᾶς πρόλαβαν οἱ ἀδελφοί ἐν Χριστῷ καί πῆγαν εἰς τόν Δήμαρχον κ. Σουλιμιώτη καί εἶπαν διά τά τρία ἐξάρια, ὁ δέ Δήμαρχος τοὺς εἶπε ὅτι δέν εἶναι ἐξάρια ἀλλά εἶναι τό δάκρυ τῆς Παναγίας. Καί ἄλλος ἔλεγε αὐτό καί ἄλλος ἔλεγε ἐκεῖνο. Τελικά οἱ ἀδελφοί ἐν Χριστῷ ζηλωτές ἐπήγανε μέ σκερπάνια καί χάλασαν ἓνα μέρος ἀπὸ τά τρία ἐξάρια, τὸ κάτω μέρος, τήν οὐρά. Κατέφθασε ὁ Δήμαρχος καί ἡ Ἀστυνομία καί μετὰ ἀπὸ συζήτηση ποῦ ἐγίνε ἐκεῖ, μεταξύ τῶν ἀδελφῶν τόν ἐπληροφόρησαν ὅτι ἐάν δέν τά χαλάσει ὅπωςδήποτε θά τά χαλάσουν αὐτοί. Ὁ δήμαρχος ὑπεσχέθη νά χαλάσῃ τό ἓνα ἀπὸ τά τρία ἐξάρια καί οἱ ἀδελφοί συμφώνησαν. Τελικά μπρός εἰς τήν φωνή τοῦ λαοῦ ὁ Δήμαρχος ἐσκέφθηκε νά χαλάσῃ καί τά τρία ἐξάρια καί αὕτῃ ἦταν μία πολύ ὀρθή καί σωστή χριστιανική λύσις. Ἐπαινοῦμε τόν κ. Δήμαρχο καί ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τόν συγχαίρουμε διά τήν ὀρθήν αὐτὴν ἀπόφασιν ποῦ ἔλαβεν εὐγνωμωνώντας τον ὅλος ὁ λαὸς τῆς Ἀγ. Βαρβάρας.

Ἡ κατάστασις ὁμως δυστυχῶς ἐξελίχθηκε μέ τό νά μέ καλέσουν εἰς τόν Ἀστυνομ. Τμήμα Ἀγ. Βαρβάρας μαζί μέ τόν π. Μεθόδιο ὅπου καί πῆγαμε ὁ δέ κ. Ἀστυνομικός μέ ἐχαρκτήρισε ὡς «ὑποκινητὴ» τῆς ὅλης καταστάσεως. Λυπηρόν βέβαια εἶναι ὅτι ἐκ μέρους τοῦ κ. Ἀστυνόμου δέν ἔπαυε νά ἐπαναλαμβάνῃ συνεχῶς ὅτι οἱ Τσιγγάνοι, ἡ φυλὴ μου εἶναι ἀμόρφωτοι καί ἀστοιχείωτοι. Μπορεῖ νά εἶναι ἔτσι ὅπως λέει ἀλλά ἔχουν μόρφωσι καί ζήλον πρὸς τόν Τρισυπόστατον Θεόν πράγμα τό ὁποῖον καί πολλοὶ σοφοὶ ὕστεροῦν τοῦ ζήλου καί τῆς πίστεως καί ἀγάπης πρὸς τόν Θεόν. Ὅ,τι ἔκαναν τό ἔκαναν ἀπὸ ἐνθερμον ζήλον καί ἀγάπην πρὸς τόν Παντοκράτορα.

π. Μάρκελος, Μοναχός

ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ Γῆς...

ΕΦΙΑΛΤΙΚΗ εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ μέλλοντος τοῦ πλανήτη μας, ὅπως τήν παρουσιάζει ἔκθεσις ἐμπειρογνομόνων τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Στήν ἐκθεσὴ τους, οἱ ἐμπειρογνώμονες προειδοποιοῦν ὅτι ἤδη ἄρχισε ἡ αὐξηση τῆς θερμοκρασίας τῆς Γῆς καί ὅτι, τὸν ἐπόμενο αἰῶνα θά αὐξηθεῖ πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι τά τελευταῖα 10.000 χρόνια.

Ἡ θερμοκρασία σ' ὅλο τὸν κόσμο θά αὐξηθεῖ κατὰ 1 βαθμὸ Κελσίου μέσα στὰ ἐπόμενα 35 χρόνια καί κατὰ 3 βαθμοὺς Κελσίου πρὶν τὸ τέλος τοῦ ἐπόμενου αἰῶνα.

Ἡ στάθμη τῆς θάλασσας θά ἀνέρχεται κατὰ 6 ἑκατοστά κάθε δεκαετία, ἢ κατὰ 20 ἑκατοστά μέχρι τὸ 2.030 καί κατὰ 65 ἑκατοστά μέχρι τὸ τέλος τοῦ 21ου αἰῶνα.

Πατερικά - Ερημικά

"Αγ. Συμεών του νέου Θεολόγου

Λόγος Εἰκοστός Α'

Περί νοητῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἐνεργειῶν τοῦ
θείου φωτός, καὶ ἐργασίας νοερᾶς τεκαὶ θείας τῆς
ἐνάρετου ζωῆς.

Ἐάσατε τῇ κέλλῃ με μόνον ἐγκεκλεισμένον.
Ἄφετέ με μετὰ Θεοῦ τοῦ μόνου φιλανθρώπου.
Ἀπόσπῃτε μακρύνετε, ἐάσατέ με μόνον,
Ἀποθανεῖν ἐνώπιον Θεοῦ τοῦ πλάσαντός με,
Μηδεὶς τὴν θύραν κρούσει· μηδεὶς φωνὴν ἀφήσει
Μηδεὶς ἐπισκεψάτω με τῶν συγγενῶν, ἢ φίλων.
Μηδεὶς μου τὴν διάνοιαν ἐλκύσας ἀποσπάσῃ
Τῆς θεωρίας τοῦ καλοῦ, καὶ ωραίου Δεσπότη.
Μηδεὶς μοι βρῶμα δώσει, μὴ πόμα μοι κομίσῃ.
Ἀρκέσει γάρ μοι τό θανεῖν ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ μου.
Θεοῦ τοῦ ἐλεήμονος, Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου.
Τοῦ κατελθόντος ἐπὶ γῆς ἁμαρτωλοὺς καλέσαι,
Καὶ οὖν αὐτῷ εἰς τὴν ζωὴν εἰσαγαγεῖν τὴν θείαν.
Οὐ θέλω ἔτι κατιδεῖν τό φῶς τοῦ κόσμου τούτου,
Οὐδέ αὐτόν τόν ἥλιον, οὐδέ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ.
Βλέπω γάρ τόν Δεσπότην μου· βλέπω τόν Βασιλέα.
Βλέπω τόν ὄντως ὄντα φῶς, καὶ παντός φωτός κτί-
στην.
Βλέπω πηγὴν παντός καλοῦ· βλέπω αἰτίαν πάντων.
Βλέπω ἀρχὴν τὴν ἀναρχον, ἐξ ἧς παρήχθη πάντα,
Δι' ἧς ζωοῦνται καὶ τροφῆς ἅπαντα ἐμπιπλῶνται.
Τούτου γάρ τῷ βουλήματι γίνονται καὶ ὀρῶνται,
Καὶ τούτου τῷ θελήματι ἐκλείπεται τὰ πάντα.
Πῶς οὖν αὐτόν καταλιπὼν ἐξέλθω μου τῆς κέλλης;
Ἄφετέ με θρηνησομαι, καὶ κλαύσομαι ἡμέρας,
Καὶ νύκτας, ἅς ἀπώλεσα ὅριον τόν κόσμον τοῦτον,
Ὅρῶν τοῦτον τόν ἥλιον· ὀρῶν τό φῶς τοῦ κόσμου.
Τό αἰσθητόν, καὶ σκοτεινόν, ὃ ψυχὴν οὐ φωτίζει.
Οὐ καὶ τυφλοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δίχα, ἐν κόσμῳ ζῶσι,
Καὶ μεταστάντες ἔσονται τῶν νῦν βλεπόντων ἴσοι.
Ἐν ᾧ κἀγὼ πλανώμενος, ὅλος ἐνευφρυνόμην,
Ὅπως δέ εἶναι ἕτερον φῶς οὐκ ἐλογιζόμενην.
Ὅ καὶ ζωὴ ὡς εἴρηται, ὑπάρχει καὶ αἰτία.
Τοῦ εἶναι ὃ,τι καὶ ἐστίν, ἢ γενήσεται ὅπως.
Καὶ ἡμῖν ὥστερ ἄθεος, ἀγνοῶν τόν Θεόν μου.
Νυνὶ δέ ὡς ἡυδόκησεν ἀρρήτῳ εὐσπλαχνία,
Ὅφθῃναι τῷ ἀθλίῳ μοι, καὶ ἀποκαλυφθῆναι,
Εἶδον καὶ ἔγνω ἁληθῶς Θεόν τῶν ἁπάντων εἶναι.
Θεόν, ὃν οὐδεὶς τῶν ἐν κόσμῳ εἶδεν ἀνθρώπων.
Ἐξω τοῦ κόσμου γάρ ἐστιν, ἔξω φωτός, καὶ σκότους.
Ἐξω ἀέρος καὶ φωτός, καὶ αἰσθήσεως πάσης.
Διό καὶ ὑπὲρ αἰσθησὶν κατιδὼν ἐγενόμην.
Οἱ οὖν ὑπὸ τὴν αἰσθησὶν κατιδὼν ὄντες ἐάσατέ με,
Μὴ κέλλαν μόνον κλείσατε, καὶ ἐνδοθεν καθίσαι,

Ἄλλὰ καὶ λάκκον ὑπὸ γῆν ὀρύξαντα κρυβῆναι.
Κακεῖ διάγων ἔσομαι ἔξω παντός τοῦ κόσμου,
Καὶ βλέπων τόν ἀθάνατον Δεσπότην μου, καὶ κτί-
στην,
Πόθῳ θανεῖν αἰρήσομαι, εἰδὼς ὡς οὐ θανοῦμαι,
Τί οὖν μοι προσεγένετο ὄφελος ἐκ τοῦ κόσμου;
Τί δέ καὶ νῦν κερδαίνουνσιν οἱ ὄντες ἐν τῷ κόσμῳ;
Ὅντως οὐδέν, ἀλλὰ γυμνοὶ ἐνοικήσουσι τάφοις,
Καὶ ἀναστήσονται γυμνοὶ, καὶ θρηνοῦσι πάντες,
Ὅτι ζῶν τὴν ἀληθῆ, ὅτι τό φῶς τοῦ κόσμου,
Χριστόν λέγω ἐάσαντες, ἠγάπησαν τό σκότος,
Καὶ ἐν αὐτῷ περιπατεῖν, ἠρετίσαντο πάντες,
Οἱ μὴ τό φῶς δεξάμενοι τό λάμπαν ἐν τῷ κόσμῳ,
Ὅπερ ὁ κόσμος οὐ χωρεῖ, οὐδέ ἰδεῖν ἰσχύει.
Διό ἐγκαταλείψατε, κὶ ἄφετέ με μόνον,
Παρακαλῶ, τοῦ κλαύσασθαι, καὶ ἐκζητῆσαι τοῦτον
Πλουσίως τοῦ δοθῆναι μοι, κὶ ἀφθόνως ὀφθῆναι,
Οὐ μόνον καθοράται γάρ· οὐ μόνον θεωρεῖται,
Ἀλλὰ καὶ μεταδίδονται, καὶ κατοικεῖ καὶ μένει,
Καὶ ἐστὶν ὥστερ θησαυρός ἐν κόλπῳ κεκρυμμένος,
Ὅν ὁ βαστάζων ἤδεται, κὶ βλέπων τοῦτον χαίρει
Οὐ κλέπτῃς τοῦτον δύναται, σιλήσαι οὐ ληστής τε
Ἀρπάσαι, εἰ καὶ κτείνειε τόν βαστάζοντα τοῦτον. Ἄν
ἀφελέσθαι βουληθῇ εἰς μάτην κοπιάσει,
Ἀνερευνῶν μαρσίπιον, ἀνερευνῶν χιτῶνας,
Τὴν ζώνην λύων ἀσφαλῶς, ἀναζητῶν ἐκεῖνον.
Κάν τὴν κοιλίαν τέμνει, κάν σπλάχνα ψηλαφήσῃ,
Εὐρεῖν ἐκεῖνον, ἢ λαβεῖν ὅπως οὐκ ἐξισχύσει.
Ἔστι καὶ γάρ ἀόρατος, ἀκράτητος χερσίγε,
Καὶ ἀψηλάφητος ὁμοῦ ψηλαφώμενος ὅπως.
Κρατεῖται δ' ὁμοῦ ἐν χερσὶ, καὶ τότε τῶν ἀξίων,
Τῶν δ' ἀναξίων ἅπαγε· κεῖται καὶ ἐν παλάμῃ.
Τό τί· ὦ θαῦμα· τό οὐ τί, ὄνομα γάρ οὐκ ἔχει.
Ἐκπλαγεῖς οὖν καὶ κατασχεῖν, αὐτό, αὐτό ἐπιθυμή-
σας,
Σφίγξας τὴν χεῖρα, κρατῆσαίτε καὶ ἔχειν.
Ἄλλὰ διέδρα μηδαμῶς κατασχεθὲν χειρὶ μου,
Καὶ λυπηθεὶς ἀνέωξα τὴν πυμγὴν τῆς χειρός μου,
Καὶ εἶδον πάλιν ἐν αὐτῇ, ὅπερ πρώην ἐώρων,
ὦ θαῦμα ἀνεκκλήτητον· ὦ μυστηρίου ξένου.
Τί μάτην ταρᾶτόμεθα; τί πλανώμεθα πάντες;
Τί πρὸς τό φῶς κεχήναμεν τό ἀναίσθητον τοῦτο;
Οἱ ἐν αἰσθήσει νοερῶ· τετιμημένοι λόγῳ;
Τί πρὸς τὰς ὕλας βλέπομεν τὰς φθειρομένας ταύτας;
Ἀῦλον ἔχοντες ψυχὴν, κὶ ἀθάνατον ὄλην;

Συνεχίζεται